

Bajtársi

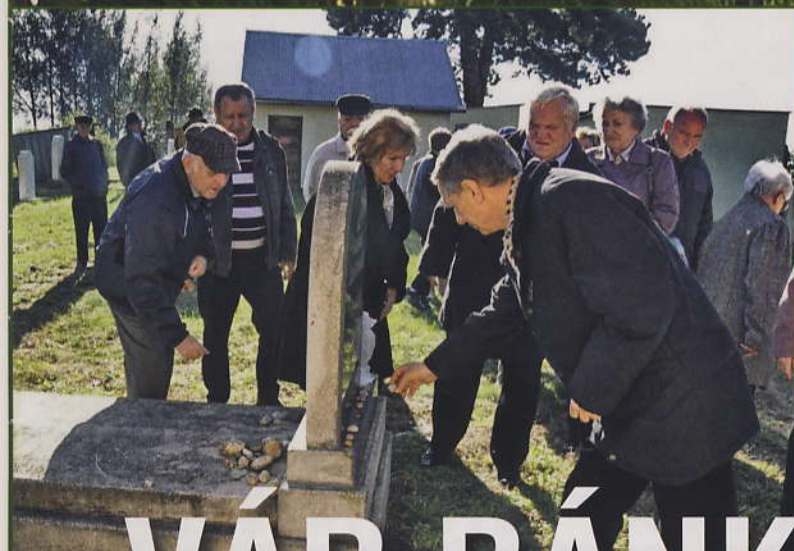
XVII. évfolyam 2014. december 4. szám

hírlével

A kiadvány térítésmentes, sokszorosítható

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének időszakos kiadványa

*Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és
egészségben gazdag boldog Új Évet kívánunk!*

VÁR RÁNK AZ ÚJ ÉV!

Budapest

Debrecen

Kaposvár

Győr

Mécsesek fénye mellett

Szolnok

Veszprém

Tartalom

Mécsesek fénye mellett	2
„Várj ember szíve készen...”	3
Újabb kézfogás	4–7
Kopjafa a híradóknak	8
Érdekeink védelmében	9
Elődök és utódok	10
A katonák és családjaik szolgálatában	11
Wathay-emléknap	12
Kiskunok...	13
Szentendre civil szervezete díj	13
A béke nemzetközi napján	14
Emlékezés az egykori laktanyára	15
Szemléljük közösen a múltat	16
Holokaust 70	17
A magyarság igazai III.	18
Nyugdíjasok Hetényegyházán	20
Tízéves dalosok	20
Kihelyezett ügyfélszolgálat	21
Ceglédi hírek	21
Háborús évek emlékei	22
Több mint száz részt vevő	24
Új keresztt	25
25 éves a Balassi	25
Őszi kirándulás	26
Túra a Horgászcentrumhoz	27
Elődökre emlékeztek	28
Idősek napja	29
Emelnek a hadiözvegyeknek	30
Volt egyszer egy helyőrség	31
50 éves a Noszlopy	32

**A BAJTÁRSI
EGYESÜLETEK ORSZÁGOS
SZÖVETSÉGÉNEK TÁJÉKOZTATÓJA
FELELŐS KIADÓ:**
KELEMEN JÓZSEF NY.
ALTÁBORNAGY, A BEOSZ ELNÖKE
SZERKESZTŐBIZOTTSÁG ELNÖKE:
PINTÉR FERENC. NY. EZREDES
FŐSZERKESZTŐ:
GRÓF FERENC NY. ALEZ.
SZERKESZTŐK:
MÉSZÁROS KÁROLY NY. ALEZ.
ÉS KACSÓ LAJOS NY. EZDS.
FOTÓ: KISÉRI NAGY FERENC
TERVEZŐSZERKESZTŐ: GRÓF ISTVÁN
**A HÍRLEVÉL INTERNETES
ELÉRHETŐSÉGE: www.beosz.hu**
Cím: 1440 BUDAPEST, Pf.: 22.
E-MAIL: BHIRLEVEL@GMAIL.COM
NMHH Szám: 1612/2012.

„Várj ember szíve készen...”

December van, az esztendő legmeghittebb napjaihoz érkezünk, a keresztyének számára megkezdődött, a karácsonyt megelőző adventi időszak. Advent, a vágyak, kívánságok időszaka. Advent, lélekben való felkészülés, egy rendkívüli helyzetre. Minden emberben felfokozódik valami varázslatos, bizsergető, nehezen megfogalmazható érzés, amit egy mesés titkolózás vesz körül.

De mi is az a valódi titok, amely meglátásához, tiszta szem, tiszta szív szükséges?

Jézus születésének, jövetelének ünnepére készülünk. Bármennyire is idilli a „Szent Karácsony éj”, a játékszerré szelídült betlehemi istállóban, a megszületett Isten Fia azért érkezett közeink, hogy a bűnben és félelemben élő elbukott embert megmentse, adósságait kifizesse, sebeit bekötözze. A rendezetlen, tékozló életet, kapcsolatokat jött rendbe hozni, szociális, generációs problémák között útmutatást adni. Teszi mindezt azért, hogy másképpen éljünk. Ez a karácsony titka, s ajándéka.

Isten, Krisztusban az megjelent szeretetében bízva éltek, haltak és küzdöttek ezer éven át víg esztendőket váró balsorsú ősapáink. Ebből

a szeretetből merítve éltek túl a nemzet halál közeli állapotot, a háborúk, idegen megszállók, hadifogságok, járványok, és válságos időszakok közepette. Csodaképpen, a vele való közös-ségben, átélhetjük, ez a szeretet ölel át bennünket ma is. Nincs, és nem is lehet más alternatívája ma az emberiségnek, - akár hisszük, akár nem, - csak az, ami ekképpen íratott meg az Evangéliumban: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!”.

Azért imádkozom, hogy 2014 Karácsonyán, bárcsak minél többen, megfejténék ezt a titkot! Egyben kérem a mi Mennyei Atyánkat, - töltsék az ünnepeiket családi körben otthon szereteteikkel, vagy szereteteiktől távol, - munkálja ünnepüket az őszinte, megbocsátó, igaz szeretet és az öröm.

A protestáns tábori lelkesztársaim nevében, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége Bajtársi Hírlevelének minden kedves olvasója számára, ezúton kívánok meghitt, békés és Isten-től Áldott Karácsonyi Ünnepeket!

JÁKOB JÁNOS DANDARTÁBORNOK
PROTESTÁNS TÁBORI PÜSPÖK

Wass Albert – Karácsonyi versek I.

Bajorerdő. Zimánkos fenyvesekből előöson a téli szürkület.
Gunnyasztó házak ködrongyokba bújva koldus szatyorbán gondot gyűjtenek.
Egy vonat sípol messze valahol.
Fulladtna vész el fák között a hang.
Sóhajt az erdő. Csönd. Valahol messze kísértethangon fölír egy harang.
Olyan este ez is csak, mint a többi: olyan a színe, nyirkos ködszaga.
Pedig valahol szent titokpalástban csodát takargat ez az éjszaka...!
Angyalok húznak a világ fölött.
Hírét hozzák, hogy földre szállt a béke!
Megszületett az Igazság, a Jóság,
akit úgy vártunk: megszületett végre!
Keresik régen bölcsék és királyok,
papok, költők és koldusok.
Világmegváltó konferenciák várják jöttét és fényes trónusok!

Megerkezett. Bámulják bamba szemmel barmok, cselédek, pásztorkok.
Talán van olyan is, aki letérdel s valami együgyű imát motyog.
A jászol fölött fölragyog egy csillag, néhány angyal és gyermek énekel...
Szelíden száll az ének és a pára szurtos ólból a fényes égre fel...
Aztán a barmokat itatni hajtják.
A hajnal megnyergeli rőt lovát és robotos nyomán a szürke élet megy úgy, mind eddig, megy tovább.
Mintha nem történt volna semmi sem.
Meresztgetik szemeiket a kandik: királyok, bölcsék, költők, hadvezérek...
amíg lassan a csillag is kialszik.
A zord-sötét zimánkos fenyvesekből előöson a téli virradat.
Ködrongyokban gunnyasztanak a házak s vacognak vedlő gondjaik alatt...

Plamhof, 1945. Karácsony

XXIII. Katonanemzedéki Találkozó

Újabb kézfogás

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége a Honvédelmi Minisztérium támogatásával, huszonharmadik alkalommal rendezte meg október 16–17-én, az MH Balatonkenesei Rekreációs Központban a Katonanemzedékek Találkozóját. A „Kézfogás a hon védelméért” jelszóval 1992-ben indult rendezvénysorozat 23. éve igazolja, hogy az ideológiai, életkori és sok más különbség ellenére, a haza szolgálata minden katonában közös erény, közös érték. Az ez évi találkozó mottója: „A béke megőrzése nem csak a világ, hanem minden egyes ember személyes felelőssége is”. A rendezvény fővédnöke dr. Hende Csaba, Magyarország honvédelmi minisztere, védnöke dr. Benkő Tibor vezérezredes, a HM Honvéd Vezérkar főnöke volt. A meghívottak között a Magyar Honvédség vezetői állománya mellett szerepeltek a Ludovika Zászlóalj és az Altishti Akadémia ifjú hallgatói és természetesen a Szövetség több mint 100 taggyegetületének képviselői.

A kétnapos találkozó első napján – az ideiglenes kiemelt évfordulóinak jegyében – előadások hangzottak el az I. Világháború hazánkat érintő eseményeiről; az 1944. októberi magyar kiugrási kísérletről; és a Magyar Királyi Honvédség – „A világ igazsága” címet kiérdemelt – embermentő katonáiról. A Marcali Bajtársi Dalárda nagyon szép katonadalai után filmvetítés következett az I. Világháborúról.

A második nap az új helyen felállított BEOSZ Emlékpark felavatásával kezdődött. Az avató beszédet Daróczy Ferenc ny. ezredes tartotta meg. Bevezetőben köszöntötte az avatáson megjelent dr. Benkő Tibor vezérezredest, vezérkari főnököt, Huszár János vezérőrnagyot, az Összhaderőnemi Parancsnokság törzsfőnökét, Piros Ottó ezredest, a v. Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár mb. parancsnokát, Kisbenedek Sándor ezredest, a Balatonkenesei Rekreációs Központ parancsnokát, az MH alakulatai aktív állományú parancsnoki karának képviselőit, a katonai pályára készülő Ludovika Akadémia tiszt, és az Altishti Akadémia altisztjelöltjeit, a Szövetséggel kapcsolatban álló baráti társszervezetek képviselőit. Köszöntötte a HM Tábori Lelkészi Szolgálat katolikus és protestáns tábori püspökségek részéről megjelent val-

lási vezetőket, valamint a 30 éves jubileumukat ünneplő veszprémi Légiőr Zenekarát.

A múlt méltó megőrzése

Daróczy Ferenc emlékező beszédében többek között elmondta, hogy egy olyan emlékhely újjáavatatását tartják meg, amely már korábban is létezett az üdülő parkjában. A BEOSZ kezdeményezésére, 2001-ben a katonai hagyományok ápolásának kifejezéséül egy, úgynevezett „Obsitos” emlékoszlopot állítottak fel, a X. Katonanemzedéki Találkozó résztvevői körében. A hadsereg létszámának a rendszerváltoztatás utáni nagyarányú csökkentését követően, a katonai hagyományörzés jegyében arra kérték a taggyegeteket, hogy örökítsék meg volt helyőrségeik, haderőnemeik, alakula-

taik létezését és a még élő közösségek, kollektívák állítsanak emléket egy-egy emlékoszlop, kopjafa, vagy emléktábla formájában. Ennek a kezdeményezésnek az eredményeként helyezték el a Magyar Néphadsereg csapatait megidéző újabb és újabb relikviákat. Az évek során a korábbi helyszínek szűknek bizonyult, ezért a honvédelmi tárca vezetőinek egyetértésével és támogatásával alakult ki az új, nagyobb teret magába foglaló BEOSZ sétány, amelynek mentén sorakoznak most fel az évente újonnan állított emlékjelek. Az üdülő különböző helyein korábban, nem a Szövetség szervezetei által elhelyezett kegyeleti és vallási emlékeket is befogadták az újonnan avatandó BEOSZ Emlékparkba. Miután ezek az emlékoszlopok, emlékjelek már nem lesznek annyira szem előtt, mint korábban, ezért csak remélhető, hogy itt az új helyükön is

felkeltik az üdülőbe érkezők figyelmét, s nem csak az idősebb nemzedékek idézik fel emlékeiket, hanem az őket követő katonagenerációk is őszintén fejet hajtanak itt, az elődökre emlékezvén.

Mint a továbbiakban elhangzott, a katonai hagyományörzés nem elhanyagolható eleme a nemzeti egység erősítésének és a társadalmi összetartozás-érzése növelésének. Megmutatja, hogy az egyes magyar emberek egy nemzettest tagjai, de megmutatják azt is, hogy részei egy tágabb közösségnek, amit Európának nevezünk. Hiszen a magyar nemzet viharos történelme során nem csupán saját háborúkat, szabadságharcokat vívott, de geopolitikai fekvéséből adódóan soha nem kerülhetett el, hogy bekapcsolódjon a nemzetek összességét átfogó küzdelmekbe, mint például a napóleoni háborúba, vagy az I. és II. világháborúba. A magyar társadalom csak úgy tud megfelelni a XXI. század kihívásainak, ha tisztában van saját múltjával és megőrzí nemzeti sajátosságait, kultúráját. Ennek nem elhanyagolható részét képezik a magyar katonai hagyományok. A múlt ismerete és ápolása elengedhetetlen feltétele annak, hogy az Európai Unió tagjaként a magyarság ne veszítse el azonosság-tudatát, s ne oldódjon fel nyomtalanul a népek nagy közösségében. Ehhez pedig elengedhetetlenül szükség van a magyar nemzeti hagyományok kutatására, ápolására és bemutatására a nagyközönség előtt, legyen az népzene, néptánc, népviselet, íz-világ és étkezési kultúra vagy akár a katonai múlt.

A nemzet védelmezői

Mi is ennek a katonai múltnak vagyunk részesei. Dicső elődeink példáján lelkesülve választottuk a katonai hivatást, a katonai életpályát. Részesei lettünk a történelemnek, mint ahogy elődeink. Tartozhattunk mi katonák, a magyar történelem során különböző szövetségi rendszerhez, eltérő ideológiákhoz, élhattunk más társadalmi berendezkedésben, mi akkor is a hivatásunkat, a katonai mivoltunkat tekintve a magyar nemzet védelmezői voltunk, s míg élünk azok is maradunk.

A honvédelem, a nemzeti- és katonai sorsközösség nekünk minden másnál nagyobb ügy volt – és az is maradt. A BEOSZ jelmondataként pedig nem véletlenül egy, a hitvallásunkat is kifejező Kölcsey idézetet választottak a Szövetséget megalapító katonák: „A Haza minden előtt!”. Ennek szellemében élünk, dolgozunk és őrizzük a magyar katonai hagyományokat.

Az avató ünnepség szónoka kitért a fiatalabb generációk helyének, szerepének érzékeltetésére is. Többek között azt mondta: „Ti lesztok az örököseink a hagyományok és értékek követésében. Tegyetek meg mindent, hogy katonahagyományaink a jövőben is tovább éljenek. Vegyétek át tőlünk azokat a tapasztalatokat, amelyeket mi már megszereztünk a történelmi és fegyvernermi hagyományaink megőrzésében, a katonák társadalmi elismertségének növelésében és a honvédelem ügye iránti társadalmi támogatás megszerzésében.”

Az avató beszéd után, a jelen lévő Berta Tibor ezredes katolikus tábori püspök, általános helynök, és Oláh Emil alezredes, a protestáns tábori püspökség református esperese, megáldották, felszentelték az emlékhelyet.

A program egyik legnagyobb érdeklődéssel várt része a vezérkari főnök tájékoztatója volt. Benkő tábornok elmondta,

képességeire, és felajánlásaira támaszkodik. Tehát a nemzeti haderő fejlesztése, egyben a szövetséges haderő fejlesztését is jelenti. Számunkra a legfontosabb prioritás a katona: megfelelően kiképzett állománnyal kell rendelkezünk” – húzta alá Benkő Tibor vezérezredes.

A kiképzettséghez kapcsolódva a vezérkarfőnök megemlítette, hogy a missziós szolgálat is komoly képességet biztosít a katonáknak. Kiemelte, hogy noha a honvédelmi tárca jelenlegi költségvetésének aránya a GDP-hez képest nem éri el a NATO által javasolt értéket, nemzetközi viszonylatban mégsem érte kritika a magyar haderőt, mivel – mint mondta – a katonák erőn felül, kiválóan teljesítenek, ráadásul a telepíthető állomány 12–13 százaléka teljesít, illetve teljesített szolgálatot külföldön, ami meghaladja a NATO-által elvárt tíz százalékos értéket. Brüsszelben pozitív példaként állítják más országok elé a Magyar Honvédséget –

hogy a világban, illetve hazánk szűkebb térségében zajló, nyugtalanító események pontosan rávilágítanak arra, hogy nem szabad csökkenteni a Magyar Honvédség képességeit, és létszámát.

Növekvő költségvetés

Kiemelte: személy szerint bízik abban, hogy a honvédelmi tárca 2015-ös költségvetése – amelyről a közeljövőben dönt az Országgyűlés – emelkedni fog az idei összeghez képest. A vezérkarfőnök emlékeztette a hallgatóságot Orbán Viktor miniszterelnök azon közelmúltban tett nyilatkozatára, miszerint „több figyelmet kell fordítani a Magyar Honvédségre”. Ugyanakkor véleménye szerint a „realitás az, hogy hosszútávú évek alatt, kis lépésekben lehet megvalósítani a nagy ívű haditechnikai fejlesztést. Világosan kell látni, hogy a NATO-nak nincs saját hadereje, pusztán a szövetséges országok katonai

jelentette ki a vezérkarfőnök.

A vezérezredes úgy fogalmazott: minden századnyi; a szövetségnek felajánlott erő a személyi állományt tekintve valójában a váltások miatt 400–500 katonát jelent – természetesen a megfelelő felszereléssel. Közölte azt is, hogy a NATO jelenleg a gyorsreagálású, gyorsan telepíthető, mozgékony, légi úton szállítható, jó manőverező-képességű alegységeket részesíti előnyben.

A vezérkari főnöki előadás után dr. Benkő Tibor vezérezredes, Huszár János vezérőrnagy és Kelemen József ny. altábornagy elismeréseket adtak át.

A XXIII. Katonanemzedéki Találkozó hivatalos részének bezárása után dr. Végh Ferenc ny. vezérezredes, volt vezérkari főnök, a BEOSZ Tanácsadó Testületének elnöke néhány szóval ismertette Véghel-számolás című könyvét, majd a nagyszámú jelentkező részére dedikálta azt.

(BEOSZ.HU – HONVÉDELEM.HU)

„A béke megőrzése nem csak a világ, hanem minden egyes ember személyes felelőssége.”
(Karl Jaspers)

XXIII. Katona Nemzedéki Találkozó

**Hölgyeim és Uraim!
Tisztelt Bajtársak!**

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének kiváló kezdeményezésére, 1992 őszétől találkoznak a katonanemzedékek képviselői, hogy kezet fogjanak, és egymás szemébe nézve beszéljenek a múlt tapasztalatairól, a jelen feladatairól és a jövőről. Az itt egybegyűlt generációk közös cselekvése és e cselekvésben egymás segítése hozza meg minden alkalommal a felismerést: A köztünk lévő különbségek kicsik, gyökereink és céljaink közösek, a bennünket összekötő kapcsok pedig erősek. Hiszen mi lehetne erősebb kötelék magyarságunknál, hazánk szereteténél és védelmének mindennél előrébb való szolgálatánál?

A találkozók mindig változó mottója nem csupán az esemény gondolatkeretét szolgál, hanem egyúttal mélyebb gondolkodásra is készítet. A mostani találkozó vezérgondolata a béke megőrzésének fontosságát, és ebbéli személyes felelősségünket emeli ki. Igen időszerű ez akkor, amikor etnikai és vallási konfliktusok, a terrorizmus és az erőszak, széteső közösségek és megroppant társadalmi normák terhét viseli a világ.

Úgy gondolom, hogy a béke megteremtésének és megőrzésének alapja egy előrelátóan gondolkodó, értékalapú és magas színvonalú teljesítésre orientált haderő létrehozása és fenntartása, mely szilárd megtestesítője hazánk erejének és önbecsülésének. A nagy eredményeket azonban a mindennapi aprómunka szüli, az aprómunkát pedig néha egyedül kell elvégezni. Olyankor az önmagunkban meglelt béke, a személyünket meghatározó erkölcsi értékek, a saját magunkkal szembeni elszámolási-kötelezettség válik mértékadóvá. Gárdonyi Géza írta Füveskönyvében: „A földi boldogság első feltétele az akarat dolgoztatása egy cél felé, kitérés nélkül, lanyhulás nélkül. Mert a boldogság egyik neme: a jól végzett munka látása, a siker érzése. A munka mutatja meg: mi az értéke az embernek. Ha azon az úton haladsz, amelyen a náladnál tökéletesebb emberek nyomai látszanak, mindig nyugodtan gondolhatsz az utad végére.”

Nagy írónk szavait megfogadva kell tehát közösen munkálkodnunk, s e munkában megállnunk nem szabad! Most, az I. Világháború kitörése után száz évvel, csak

nyomatékosítani lehet: Ne legyünk restek a sokat megélt elődöktől, a bölcsőbbektől kérdezni, nyomukban bátran haladhatunk, a fiatalabb generációt meghallgatva pedig talán egy új útra találunk, ami a közös cél felé vezet.

Köszönöm, hogy e találkozó keretein belül és a mindennapokban is aktívan tesznek a magyar történelmi és katonai hagyományok ápolása, megőrzése, a nemzedékek közötti kötődés fenntartása és erősítése érdekében. Kérem Önöket, hogy az itt kialakuló közösség erejével, és az együttgondolkodás során felszabaduló új energiáikkal legyenek segítségünkre a honvédelem ügye érdekében végzett munkánkban!

Régi keleti bölcsélet, hogy a béke művészetének négy fő alappillére a bátorság, a bölcsesség, a szeretet és a barátság. Szívvel kívánom, hogy munkáljon Önökben is e négy erény, miközben majd gondolatokat cserélnek, és vezessen bennünket is mindennapi munkánk során, melyet a honvédelem ügyének szolgálatában végzünk. Kérem, hogy az itt átélt élménybeszámolók, előadások, bemutatók és kötetlen beszélgetések lélekemelő hangulatát vigyék magukkal és adják tovább szűkebb környezetüknek, hogy őket is segítse a mindennapokban.

Erőt, egészséget kívánok Önöknek és minden magyar katonának!

Balatonkenese, 2014. október 16.

Dr. Benkő Tibor vezérezredes
Honvéd Vezérkar főnök

Kopjafa a híradóknak

Puskás Tivadar, a nemzetközi híró tudós és feltaláló születésének 170. évfordulója alkalmából, a híradók munkájának elismeréseként kopjafát adományozott az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandárnak a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület. A kopjafát a híradók napján megtartott központi ünnepi állománygyűlést követően avatták fel a Petőfi Sándor laktanyában.

1844. szeptember 17-én született Puskás Tivadar tudós, a telefonhírmondó feltalálója. Találmányai nagyban elősegítették a mai modern rendszerek létrejöttét, a telefonközpont elve mindmáig alapvetően megmaradt a kommunikációs rendszerekben. Születésének évfordulóján évről évre azokat a katonákat és szakembereket ünnepeljük, akik a hétköznapiakban legtöbbször láthatatlanul hajtják végre feladatukat, munkájuk azonban elengedhetetlen a Magyar Honvédség működéséhez – mondta a híradók napja alkalmából megrendezett központi ünnepi állománygyűlésen Varga Zoltán őrnagy, az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár MH Híradó és Informatikai Főközpont megbízott parancsnoka.

Köszöntőjében szólt az elmúlt időszak kiemelkedő eredményeiről is. A külföldi missziók folyamatos híradó-, informatikai biztosításával járó feladatok mellett részt vettek szá-

mos nemzetközi és hazai gyakorlaton, amelyeken tanúbizonyságot tettek szakmai felkészültségükről és lehetőségük nyílt ismereteik továbbfejlesztésére. Jelentős eredménynek számít, hogy a mobil szolgáltatással járó feladatokat az új szerződéses partner és a rövid határidő ellenére is sikerült zökkenőmentesen és magas színvonalon végrehajtani. Új képesség a LINK16, amely lehetővé teszi a Gripenek és a földi irányítás közötti rejtjeles információátvitelt. A szomszédos országok közül mi vagyunk az elsők, akik a LINK16 képességgel rendelkezünk. Büszkéek lehetünk a Mobil Híradószázad (DCM) eredményeire is: az állomány az elmúlt időszakban sikeresen teljesítette a NATO által elrendelt gyakorlatot, amelynek eredményeként ma már NATO készenléti szolgálatot lát el – összegezte a sikereket Varga Zoltán őrnagy.

A köszöntő után a kiemelt munkát végzőknek elismeréseket adott át Vass Sándor dandártábornok, a Honvéd Vezérkar Híradó, Informatikai és Információvédelmi Csoportfőnökség csoportfőnöke, Mucsi István ezredes, az MH ÖHP Híradó, Informatikai és Információvédelmi Főnökség főnöke, Piros Ottó ezredes, az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár megbízott parancsnoka és Pristtyák János, az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dan-

dár MH Híradó és Informatikai Rendszerfőközpont parancsnoka.

Az ünnepség után a résztvevők átvonultak a Szurmay-díszkerthez, ahol Piros Ottó ezredes, megbízott parancsnok, dr. Lindner Miklós nyugállományú altábornagy, a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület örökös tiszteletbeli elnöke és prof. dr. Rajnai Zoltán ezredes, az egyesület elnöke leleplezte azt a kopjafát, melyet a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület adományozott a dandárnak.

Rajnai Zoltán ezredes ünnepi beszédében hangsúlyozta: amikor az egyesület úgy döntött, hogy kopjafát emel, az a cél vezérelte, hogy ápolja a hagyományokat, megemlékezzen azokról a híradókatonákról, akik egykor szolgáltak, és tiszteletét fejezze ki azoknak, akik most szolgálatot teljesítenek ebben a fegyvernemben. „Az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár személyi állománya élen jár a Magyar Honvédség informatikai hálózatainak fejlesztésében, ezért esett a választásunk arra, hogy a Petőfi Sándor laktanyában állítsuk fel a kopjafát, az alakulat vezetőinek támogatásával” – mondta az elnök.

Az ünnepi beszéd után Jákob János dandártábornok, protestáns tábori püspök és Berta Tibor ezredes, a Katolikus Tábori Püspökség helynöke megszentelte a kopjafát, majd a dandár, a meghívott alakulatok és az egyesület vezetői koszorút helyeztek el talapatánál és Puskás Tivadar mellszobránál.

FOTÓK: SZABÓ LAJOS ZÁSZLÓS

Érdekeink védelmében...

... avagy sikereink és botladozásaink a demokrácia útvesztőiben

A Bajtársi Egyesületek Szövetsége az utóbbi éveket tekintve egy ellentmondásos időszakot zár, amely nem választható el a körülöttünk zajló társadalmi folyamatoktól, a közszolgálat egységes felfogására történő törekvéstől. Ebbe illeszthetők sikereink és eredménytelenségeink.

A fentieket elfogadva fontos eredmény, hogy az elfogadott szabályozók érintik a nyugállományú katonák, a közalkalmazottak és kormánytisztviselők, illetve igény jogosult hozzátartozóik elismerésének rendjét, az általuk igénybe vehető rekreációs szolgáltatásokat, a rászorulóknak nyújtható szociális gondoskodási formák meghatározását, valamint a kegyeleti gondoskodás szabályozását.

Jelentős eredménynek minősül – amelyért a szövetség a partner érdekvédelmi szervezetekkel együtt kitartó, következetes munkát folytatott –, hogy a nyugállományú katonák, beleértve a járandóságos katonákat is, főbb vonásaiban, alapvetően megőrizték jogosultságait és járandóságait. A honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCX törvény (a továbbiakban Hjt.) felhatalmazása alapján megalkotott rendeletekben, illetve utasításokban a tárca jelentős figyelmet fordított a nyugállományú katonákat érintő szabályokra. Hiszen már a Hjt. preambuluma is rögzíti, hogy az Országgyűlés elismeri a katonai szolgálattal együtt járó áldozat vállalását és az azzal arányban álló erkölcsi, valamint anyagi megbecsülés indokoltságát, a nemzedéki szolidaritás alapján. Az eredmények elismerése mellett, mindjárt az elején le kell szögezni: nem sikerült elérni, hogy a nagyobb biztonságot jelentő törvényi szintű szabályozásban, a korábbiakhoz hasonlóan (az 1996-os törvénytől folyamatosan), felsorolásszerűen megfogalmazzák a nyugállományú katonák (a továbbiakban beleértve a járandóságosokat) jogait, járandóságait, közöttük a rendfokozat- és egyenruha-viselést, a nyugállományúak elismerését, a kedvezményes étkezési, üdülési szolgáltatást, az egészségügyi ellátást, segélyezést. Kimaradt a törvényből a nyugállományú katonák egyszeri előléptetési lehetősége – melyre más fegyvereseknél, a rájuk vonatkozó hatályos törvény ma is lehetőséget nyújt – és a saját működtetésű idősothton létesítése.

A fentiek valószínű oka, hogy az előkészítés folyamatában nem sikerült elfogadtatni, hogy a katonai szolgálat a közszolgáltatól eltérő életpályát, kötelezettséget jelent. Ezt bizonyította a 1996-os, csak a fegyveresekre vonatkozó együttes törvény is, melynek működési tapasztalatai alapján, 2001-ben elfogadott külön jogállási törvény szabályozza a katonák kötelezettségeit, jogait és járandóságait. Az eltérést legkézzelfoghatóbban fejezi ki a más közszolgálatól eltérő, egyedülállóan megfogalmazott „életem árán is megvédem” esküben tett fogadalom. De más közszolgálat nem jár missziókban való részvétellel, helyőrségváltással, a családok életének (feleség munkahelye, gyermekek iskolaváltásai) többszöri újrakezdésével, hosszabb, rövidebb különéléssel, hogy csak a legfontosabbakat említsm.

Nem kedvezett a helyzetnek, hogy a HÉF, 2006. évtől megváltozott az érdekegyeztetés felfogása, a korrekkt tájékoztatás mellett, az érvek ütköztetése, ésszerű kompromisszumok kötése helyett a fórum majdnem csak tájékoztató jellegűvé változott. Valamelyest ezt ellensúlyozták a tárca képviselőivel folytatott szakmai egyeztetések. A szövetség az előkészítés folyamatában a tervezett jogszabályokat megkapta véleményezésre, de a soron lévő jogszabállyal kapcsolatban tett javaslatai érvényesítéséről már csak a kihirdetett jogszabályból értesült.

A HÉF gyakorlatilag félévente kétszer ülésezett, napirendekre rendszeresen javaslatot kért a fórum tagjait alkotó szövetségektől, köztük a BEOSZ-tól, melyeket elküldés előtt a szövetség egyeztetett a HOSZ, HODOSZ képviselőivel. Hasonlóan jártunk el a napirend előtti kérdések benyújtásánál is. A napirendi javaslataink vagy a napirend előtti kérdések a terület felelősei részéről rendre megválaszolásra kerültek. A leggyakrabban szereplő napirend előtti kérdések voltak a bérjellegű juttatások, a szociális szolgáltatások, az egészségügyi ellátás, az üdülés kérdései. A BEOSZ, HOKOSZ jelentős eredményének tekinthetjük a Honvédelmi Időügyi Tanács megőrzését, melyen a szövetség képviselői rendszeres tájékoztatást kaptak a nyugállományú katonákat foglalkoztató kérdésekről, de a vélemények kifejtésének lehetősége mellett, ezt a fórumot is inkább a tájékoztató jelleg uralta a tájékoztató szerep jellemezte.

Fontos eredmény, amelyben a jogszabálytervezetről történő írásos véleménymondási lehetőségével a BEOSZ is jelentős szerepet töltött be, az elismerési formák megőrzése, sőt bizonyos bővülése. A szövetség határozott kiállásának köszönhető, hogy megőrizték az Aranykor Kitüntető Cím, vagy a szakmai elismerések tekintetében a Hadik András-díj.

A nyugállományú katonák meghatározott térítési díj ellenében igénybe vehetik a rekreációs szolgáltatásokat (kedvezményes üdülés), ez a férőhelyek függvényében, Balatonkenesén fődényben, elő- és utószezonban 13 éjszakát jelent, így van ez Mátraháza és Buják esetében is, míg Mályi, Csopak, Badacsonyládbi tekintetében ez 4 napos lehetőséget biztosít a nyugállományú katonák és hozzátartozóik pihenésére.

Az eredmények között tarthatjuk számon, hogy a költségvetésben meghatározott előirányzat, valamint külön segélykeret terhére a tárca segélyt nyújthat a legrászorultabb nyugállományú katonáknak, valamint ellátásra jogosult hozzátartozóiknak, amely átmeneti támogatást jelent a váratlan helyzetek – hosszabb kórházi kezelés, elemi kár vagy haláleset – kiadásainak fedezésében.

Alapvetően az új szabályozásban is megmaradtak a kegyeleti gondoskodás formái, a kegyeleti minősítés fokozatai, a katonai tiszteletadással történő temetés szabályai, a költségértítés normái, a rendelet szabályozza a honvédségtől nyugállományba helyezett közalkalmazottak, kormánytisztviselők kegyeleti gondoskodását is.

Az is fontos a megőrzött eredmények között, hogy a nyugállományú katonák, a honvédelem érdekében végzett tevékenység során – toborzás, koszorúzás, kegyeleti gondoskodás – egyenruhát viselhetnek, melyhez a tárca továbbra is normaszintű támogatást biztosít.

Az elmúlt időszakban lezajlott átfogóbb szabályozás, a szövetség eredményes közreműködésének tekinthetően is, a fenti példák alapján – még ha alacsonyabb jogszabályi szintről kiindulva is – megőrizte a nyugállományú katonák alapvető jogait, járandóságait.

Az érdekvédelmi munka veszteségét képezi, hogy a szövetség nem tudta elérni, hogy – még azokban a helyőrségekben sem, ahol működő katonai szervezetek vannak – a helyőrségi művelődési otthonok ne kerüljenek bezárásra, amely az egyesületek működésében nagyfokú bizonytalanságot, kiszámíthatatlanságot okoz, még ha rendezvényeknél ezeket az objektumokat előzetes bejelentés alapján igénybe is vehetik.

A szövetség nem kezdeményezte időben, hogy a nyugállományú katonák, és nyugdíjas közalkalmazottak fóruma összehívásra kerüljön, a tárca vezetőinek közvetlen tájékoztatására, az érintetteket foglalkoztató kérdések megvitatására, melyre a közelmúltban sor került.

A szövetség érdekvédelmi munkájának gyengeségét is mutatja, hogy egy egész katonageneráció, a járandóságos katonák szinte teljes egészében távol maradtak az egyesületektől, nem sikerült megtalálni a hozzájuk vezető utat, érdekeik képviseletét. Hiszen ennek a rétegnek nagy többsége más választási lehetőség hiányában, a katonai pálya kiteljesülése előtt, csalódottan, kényszerből került ebbe a helyzetbe.

Az érdekvédelem nem érte el, hogy az első Katona Nemzedéki Találkozóan deklarált „Kézfogás a hon védelméért” jegyében, születési ideje, szolgálatának időszaka miatt, a személyeket minden vizsgálat nélkül, a kitüntetésnél, vagy a kegyeleti minősítésnél ne részesüljenek megkülönböztetésben.

Gyengeségeink között tartható számon, hogy érthetetlen okok miatt, a legtöbb tagegyesülettel, egyesületi tagsággal rendelkező Bajtársi Egyesületek Szövetsége részesült a legkisebb támogatásban.

A nyugállományú katonák és ellátásra jogosult hozzátartozóik hatékonyabb érdekvédelmére biztosíthat lehetőséget a két nagy nyugállományúakat tömörítő szövetség integrációját felvető tárgyalások megkezdése. A BEOSZ, a társzövetségek támogatásával, az elmúlt időszakban – a hiányosságok ellenére is – alapvetően eredményes munkát végzett, a fórumokon, a jogszabályok véleményezésénél határozottan kiállt a nyugállományú katonák és ellátásra jogosult hozzátartozóik érdekeiért, amelynek köszönhetően legfőbb mutatóiban sikerült megőrizni a nyugállományú katonák és ellátásra jogosult hozzátartozóik jogait és járandóságait.

PINTÉR FERENC

Elődök és utódok találkozása

Szolnokon tartották a korábbi hadkiegészítő parancsnokok találkozóját. Vanyur Tibor ezredes, az MH Hadkiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokság (MH HKNYP) jelenlegi parancsnoka és több mint harminc, egykor hadkiegészítő parancsnokként szolgáló nyugállományú katona és számos meghívott vendég vett részt az ünnepségen.

Vanyur ezredes köszöntő beszédében elmondta, a rendezvény időpontjának választása több szempontból is jelentős, hiszen szinte egy napon több eseményről is megemlékezünk:

„1956. november 4-én a szovjet hadsereg inváziót indított a magyar forradalom leverésére és tíz évvel ezelőtt, november 3-án szűnt meg a békeidejű hadkötelezettség hazánkban, leszerelt az utolsó sorköteles katona. Megemlékezünk Somkutas Imre ezredes úrra is, aki nem csak egykori hadkiegészítő parancsnokként szolgálta a hazát, hanem nevéhez fűződik a szolnoki központ épületében működő, egyedülálló hadkiegészítési szakgyűjtemény létrehozása is, tiszteletére ma emléktáblát avatunk” – fogalmazott Vanyur ezredes. Majd tájékoztató előadásában bemutatta az alakulat működését és feladatrendszerét.

Az előadást követően Dr. Horváth Csaba alezredes, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum (HM HIM) parancsnokhelyettese avató beszédében megemlékezett Somkutas Imre életéről és munkásságáról. Kiemelte, hogy kevés embernek adatik meg, hogy egy közösség, amelyben valaki élte mindennapjait, közel egy évvel annak halála után emléktáblával adózzon munkájának. Somkutas Imre rászolgált a közösség megbecsülésére, hiszen 1971-es tiszti kinevezésétől 2013 decemberében bekövetkezett haláláig, több mint negyven éven át a közösség érdekeit szolgálta.

Tanult a Kossuth Lajos Katonai Főisko-

lán, a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia Rakéta és Tüzér szakán, majd elvégezte a vezérkari tanfolyamot is. Szolgált a kiskőrösi 10. tüzér ezrednél, majd Szentesen, Kiskunfélegyházán, Cegléden és Szolnokon. 2002-ben a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Hadkiegészítő Parancsnokság parancsnoka lett, majd 2005-ben vonult nyugállományba. A Gábor Áron Tüzér Bajtársi Egyesület tagjaként kiemelt figyelmet fordított a hagyományörzésre, ezen belül a fiatalok hazafias nevelésére.

Hatalmas energiával gyűjtötte a felszámolásra ítélt katonai szervezetek - akkor még értéktelennek ítélt - tárgyi emlékeit. Ez alapozta meg a hadkiegészítési szakgyűjteményt, melyet a megyei hadkiegészítő

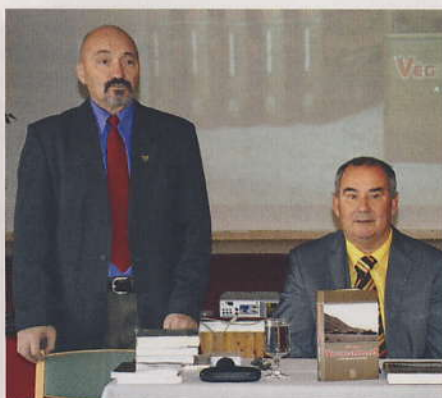
parancsnokságok megalakulásának 50. évfordulójára sikerült megvalósítania, ezzel egy régi álma vált valóra.

Az avató beszédet követően az MH HKNYP nevében: Vanyur Tibor ezredes, parancsnok, a HM HIM nevében: Dr. Horváth Csaba alezredes, parancsnokhelyettes, az MH 86. Szolnok Helikopter Bázis nevében: Nagy László alezredes, törzsfőnök helyettes és özvegy Somkutas Imréné koszorúzta meg a szakgyűjtemény bejáratánál felavatott emléktáblát.

Az emléktábla avatása után a vendégek megtekintették a szakgyűjteményt. A „Csak az jöjjön katonának...” című kiállítás (sorkatonai emlékkiállítás), bemutatja a magyar hadkiegészítés 1715 – 2004 közötti történetét, betekintést ad a sorkatonai szolgálat 136 évéről, a toborzás történetéről. Fontos szerepet tölt be a „Katonai életképek” című állandó gyűjteményes kiállítás is, amely a honvédségi pályázatokon részt vevő hivatásos képzőművészek műveit mutatja be.

Dr. Isaszegi János nyugállományú vezérőrnagy szakmai segítségével dr. Végh Ferenc nyugállományú vezérezredes: Vég-helszámolás – A korszakváltás katonája című könyvének bemutatójával és dedikálással zárult a rendezvény.

(HONVEDELEM.HU)

A katonák és családjaik szolgálatában

A Tábori Lelkészi Szolgálat Protestáns Tábori Püspöksége istentisztelettel egybekötött ünnepséggel emlékezett meg a szolgálat újraindulásának 20. évfordulójáról a Ludovika kápolnában november 3-án.

Jákob János dandártábornok, református tábori püspök a többi között köszönetet mondott azoknak a katonáknak és civileknek, akik buzdítottak és imádságukban mindig Isten előtt tusakodtak a tábori lelkesi szolgálatért. „Mi nem azért vagyunk, hogy legyünk, hanem hogy szolgáljuk a katonákat és családjaikat” – mondta a dandártábornok. „Isten lelke a katonák közé hívott el bennünket, mert szeretné szeretetét és kegyelmét az egyenruhát öltők gyermeke-

ire is közvetlenül kiterjeszteni.” A tábori református püspök örömmel jelentette be, hogy nemcsak a tábori lelkesi szolgálat vállalt

életközösséget a katonákkal, hanem mára a katonák is belevonják a tábori lelkeszt egy-egy élethelyzetbe, családi eseménybe.

Az esemény után Vargha Tamás mondott köszöntőt a díszteremben. „Dobó István, az egri vár védője az ütközet előtt álló katonáknak azt mondta: a vár ereje nem a vár köveinek erejében, hanem a vár védők lelkének erejében lakozik” - mondta a Honvédelmi Minisztérium parlamenti államtitkára. Hozzátette: a szolgálat igazi erejét az elmúlt húsz évben az adta és adja, hogy együtt gondolkodik és együtt dolgozik a tábori lelkesi szolgálat és a Magyar Honvédség.

Az istentisztelet szolgálatát a Légierő Zenekar–Veszprém látta el.

TAKÁCS VIVIEN
FOTÓK: RÁCZ TÜNDE

Wathay-emléknap és 25 éves évforduló Székesfehérváron

Székesfehérváron, Wathay Ferenc egykori vicekapitány szobránál a vár 1601-es ideiglenes visszafoglalására emlékezett a Wathay Ferenc Bajtársi Egyesület. Az egyesület által szervezett, immár hagyományos eseményen ünnepi beszédet mondott Vargha Tamás honvédelmi államtitkár. Részt vett Bátonyi Pál nyugállományú ezredes, a Wathay-család leszármazottja, a város alpolgármestere, Kelemen József nyugállományú altábornagy, a BEOSZ elnöke, a BEOSZ Közép-dunántúli régió szervezeteinek és a Székesfehérváron települt katonai szervezeteknek, a honvédelem ügyét támogató városi civil szervezeteknek a képviselői, iskolák vezetői és diákjai, valamint sok érdeklődő.

A megalakulásának huszonötödik évfordulóját ünneplő egyesületnek a megemlékezés keretében – elismerve a negyedszázados tevékenységet – zászlót adományozott a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség. A zászlót Bobory Zoltán, a szövetség elnöke adta át Berdó Gábor nyugállományú századosnak, az egyesület elnökének, Kalicz Tibor és Kertész Zoltán nyugállományú ezredesek, az egyesület egykori elnökei jelenlétében. A zászlóra szalagot kötött a BEOSZ elnöksége nevében Kelemen József nyugállományú altábornagy, a BEOSZ KDR nevében Sárközi József nyugállományú ezredes és az alapító tagok nevében Kertész Zoltán nyugállományú ezredes. Az egyesület huszonöt éves példamutató társadalmi tevékenységét Szé-

kesfehérvár Megyei Jogú Város önkormányzata elismerő oklevéllel jutalmazta, amelyet Brájer Éva alpolgármester adott át. A Helyőrségi Művelődési Otthonban folytatódó ünnepségen kegyelettel emlékeztek az elhunyt elődökre. Az elnökség megköszönte a tagok munkáját, a frissen alapított Wathay-emlékplakett 1. sz. példányát Kertész Zoltán nyugállományú ezredes, 2. sz. példányát Kalicz Tibor nyugállományú ezredes, 3. sz. példányát Amigó György nyugállományú alezredes vehették át. Ezen kívül emléktárgyak átadásával köszönték meg a támogatóiknak, hogy segítik törekvéseik elérését. Az egyesület három tagjának munkáját emléktárggyal és oklevéllel ismerte el a BEOSZ elnöksége.

Kiskunok Gábor Áron tüzér őrnagy szülőföldjén...

A romániai Kovászna megye tanácsa a 2014. évet GÁBOR ÁRON-émlékvé nyilvánította. Az év rendezvényeivel tiszteleg a hős tűzértiszt születésének 200. és halálának 165. éves évfordulója előtt. 2014. március 15-től november hónapig 15 eseményen emlékeznek meg Gábor Áron és alkotó csapatának a székely önvédelem megszervezésében végzett hősiességéről. A Kiskunhalasi Kuruc Vitézek Nyugállománya Honvéd Egyesület hagyományörző tagozata a fenti rendezvénysorozathoz kapcsolódva szervezte meg 35 fő klubtag önköltséges, közel 2000 km-es útját.

A gyulafehérvári, fejedelmi és ezredéves egyházi értékek megtekintése után, megilletődve álltunk Hunyadi János, Hunyadi László, Fráter

György és más történelmi személyek sírjai, szarkofágjai előtt. A kézdivásárhelyi „harcálláspon-tunkon”, a vacsora után a csoportnak még volt ereje egy esti városnéző sétára és a háromszéki sör megköstölására. Július 31-én, a Kovászna Megyei Tanács szervezésében került sor Gábor Áron eresztvényi sírjánál az emlékünepségre. A sír körül kopjafa-emlékerdőt alakítottak ki. Nagyszámú résztvevő közreműködésével avatták fel a romániai városok, községek, valamint néhány magyar település, köztük Kiskunhalas város által állított kopjafákat. A magyar konzul, valamint Tamás Sándor, Kovászna megye tanácselnöke és mások megemlékezései után városunk és egyesületünk nevében mi is koszorút helyeztünk el az emlékhelyen.

Az ünnepséget követő napokban sorra jártuk a történelmi helyszíneket. Kézdivásárhelyen az ágyúöntő műhelyt, a székely katonaképző iskolát, a Nagyváradról odamentett Gábor Áron-szobrot látogattuk meg. Sepsiszentgyörgy testvérvárosunk történelmi helyeinek megtekintése után találkoztunk a helyi nyugállományú egyesület tagjaival. Felkerestük Gábor Áron hősi halálának helyszínét, Kököst is. Megkoszorúztuk Dózsa György, az 500 éve kitört parasztfelkelés vezérének szobrát Dálnokon, majd a Nyergesztető hőseinek emlékhelye után, Gelencén a Szent László-freskókat – a világörökség része – tekin-

tettük meg. Berecken az ágyúöntő szülőhelyének emlékhelyei következtek, ahol helyi barátainkkal, mintegy 45 fővel kötetlen beszélgetéssel és vacsorával zártuk a háromszéki Gábor Áron-émléktúra programját.

Az ötödik napon, már hazafelé menet tekintettük meg Nagyszeben méltán Európa-hírű múzeumát, és főterét. Csoportunk többsége még csak darabjaiban látta, most megnézhattuk egyben az aradi szabadság-szobrot is. Nem először barárgoltunk Erdély történelmi emlékhelyein, nem először igyekeztünk baráti kapcsolatot kialakítani az ott élő magyarokkal, így ez az út újabb felejthetetlen emlékeket hozott tagjainknak.

Szentendre Civil Szervezete díjátadó

Szentendre Város Önkormányzata a Szentendrei Kossuth Lajos Nyugdíjasklubot tartotta méltónak arra, hogy 2014-ben részére ítélje oda a Szentendre Civil Szervezete Díját. Az elismerést a városi ünnepség keretében adták át. A díjat Horváth Jenőné klubelnök vette át Verseghi-Nagy Miklós polgármestertől. Az ünnepségen megjelent a klub vezetősége és tagságának képviselői is. A BEOSZ elnökségét Esküdt Lajos nyugállományú ezredes, alelnök képviselte, aki egyben a helyi klub vezetőségi tagja is.

Gratulálunk a magas szintű elismeréshez, további eredményes munkát kívánunk a klub minden tagjának!

A béke nemzetközi napján

Lázás készülődés folyt a Budapest XIII. kerületi „Civilek Házában”. Sorra érkeztek az előadásokat előkészítő technikai szakemberek és a rögtönzött békefenntartói és fegyverzet-ellenőri kiállítást előkészítő csoport tagjai. Fél négytől pedig a vendégek is elkezdtek gyülekezni.

Katonás pontossággal nyitotta meg a rendezvényt Holopné Schramek Kornélia, Budapest XIII. kerületének alpolgármestere. Megnyitójában hangsúlyozta, hogy a mindennapi életünkhöz nélkülözhetetlen a béke. Sorolta a kerületben a civil szervezetek aktív szerepvállalásait és a kerület lakosságát segítő egyesületek tevékenységét. Hangsúlyozta, hogy az ilyen jellegű rendezvényeknek, megemlékezéseknek a kerület mindig is szívesen adott lehetőséget és helyszínt, és a jövőben is támogatni fogja az ilyen jellegű törekvéseket.

A megnyitót követően Hanuska Miklós ny. alezredes, a Békefenntartók Bajtársi Egyesületének elnöke olvasta föl az ENSZ főtítokárának a béke nemzetközi napját köszöntő levelét.

A Balassi Bálint Bajtársi Egyesület, a Békefenntartók Bajtársi Egyesületének és a Budapest XIII. kerületi Lokálpatrióták Egyesületének közös rendezvényének narrátora, Szekeres István ny. dandártábornok kérte föl a meghívott előadókat előadásaik megtartására.

Dr. Koós Anna biztonságpolitikai előadásában többször hangsúlyozta: a béke elengedhetetlen feltétele normál mindennapi életünknek, de szólt arról is, hogy az emberek, a nemzetek gyorsabban teremtenek konfliktushelyzetet a világban, ahelyett, hogy elsősorban a békés megoldásokat keresnék. A világ túl sokat vár a nem-

zetközi szervezetektől. A nemzeteknek, a régióknak kell elsősorban a békés rendezés lehetőségeit keresni és azokat megtalálni!

Dr. Iaszegi János ny. vezérőrnagy a békéről szkeptikusan szólt a rendezvény résztvevőinek. Megítélése szerint, amíg három ember él a Földön, abból kettő mindig szövetkezni fog a harmadik ellen. A tábornok úr elismerően szólt a békefenntartó missziókban szolgálatot teljesített és jelenleg is teljesítő fegyveres testületek és polgári dolgozók tevékenységéről. A napjaink konfliktushelyzeteinek kezelési alternatíváit, a nemzetközi békés megoldások lehetőségeit, de helyenként a megoldásokra vonatkozó kétségeit is körvonalazta a hallgatóság előtt.

Dr. Boda József r. vezérőrnagy a rendőri békefenntartó missziók teljesítményeiről, feladatairól és eredményeiről szólt a rendezvény résztvevőinek. Előadásában hangsúlyozta az aktív munkakapcsolat fontosságát tevékenységük során a más nemzetiségű fegyveres testületek képviselőivel és a helyi lakossággal, valamint azok vezetőivel.

Az előadások sorát dr. Csejtei István ny. nagykövet „Válságkezelés az Európai Unióban” című előadása zárta. A nagykövet elemezte az európai konfliktusgócokat, az Európa mozaikosodásához vezető nemzeti autonóm törekvéseket, szólt az orosz–ukrán helyzet kérdéseiről és azok várható fejleményeiről. Elemezte a nyugat-európai államok fontosságát és szerepük fontosságát az európai nemzetközösség konfliktusainak rendezésében. Zárszavában hangsúlyozta azt a meggyőződését, hogy az európai államok és nemzetek jövője csak az Európai Unió keretein belül képzelhető el!

A programot érdekesebbé, színesebbé tette a Homola Csabáné által felolvasott, a rendezvényre írt saját verse és Gyóni Géza: Csak egy éjszakára című költeményének elmondása.

A rendezvény számomra színes, sokoldalú és tartalmas volt, amit elsősorban a rendezők és az előadók szakmai felkészültsége, a kapott információk nyújtottak. A szakmai felkészültség mellett meg kell említenem a kulturált helyszínt – amiért külön köszönet a XIII. kerület Polgármesteri Hivatal vezetésének és a XIII. kerületi Lokálpatrióták Egyesületének – valamint a lelkes megemlékezők közel negyvenfős csoportját, akik között a rendezvényen jól éreztem magam.

A megemlékezés a helyszínen rögtönzött „békefenntartók és fegyverzet-ellenőrök kiállításának” megtekintésével és kávézással egybekötött bajtársi beszélgetésekkel zárult.

Bajtársi üdvözléssel:

KOMKA BÉLA

Emlékezés az egykori laktanyára

A megalakulásának 50. évfordulóját ünneplő kaposvári Noszlopy Gáspár Honvéd Nyugállományúak Klubja kezdeményezésére avattak emléktáblát a valamikori kaposvári Hunyadi János, közismertebb nevén Füredi II. laktanya még álló kapuján.

A kezdeményezést felkarolta a somogyi megyeszékhely városvezetése, valamint Puskás Béla nyugállományú ezredes, így október 9-én ünnepi eseményre gyűlhetek össze az egykori katonai objektum helyén a korábban itt szolgálatot teljesítettek.

A megemlékezést a kaposvári katonazenekar térzenéjét követően Pető László nyugállományú alezredes, a kezdeményező klub elnöke nyitotta meg, majd Varga Sándor nyugállományú ezredes, a laktanyában 1963–1994 között működött rakétás alakulat utolsó parancsnoka emlékezett meg az objektum történetéről. A város polgármesterének köszöntőszavait követően két emléktáblát lepleztek le a jelenlevők, melyek emléket állítanak az egykori laktanyának és

katonai szervezeteknek. A rendezvényen a civil szervezetek mellett a katonai szervezetek képviselői is megjelentek. Az MH 64. Boconádi Szabó József Logisztikai Ezred

réséről Illyés Zsolt alezredes, zászlóaljparancsnok, a 12. jutai radarszáad részéről Lóki Ferenc őrnagy jelent meg, míg az MH Hadiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokságot Horváth Jenő őrnagy, a kaposvári 4. Toborzó és Érdekvédelmi Központ parancsnoka képviselte.

Az egykori Füredi II. laktanya a 67-es főút mellett terült el, közkeletű nevét is ennek köszönheti, hiszen ez az út vezet Kaposfüredre. A laktanya helyén az '50-es évek elején helyeztek el alakulatokat – elsősorban ideiglenes tábori körülmények között. Az 1956-os forradalmat követően szovjet csapatok táboroztak itt, majd 1963-tól került vissza magyar kézbe a terület.

Ekkor született párt- és kormányhatározat arról, hogy a Magyar Néphadseregben is rendszeresíteni kell a harcászati és hadműveleti rakétákat. Erre a feladatra szemelték ki a kaposvári Füredi II. laktanyát is, és 1963-ban itt alakult meg a 147. Fegyver Bázis. Megkezdődtek az építkezések: raktárak, légénységi épület, irodák és a kiszolgáló létesítmények, mint zárt katonai objektum. Az alakulat híres és hírhedt volt a kiképzésről és a fegyelemről. 1987-től az egész szárazföldi haderő légvédelmi (és tábori tüzérségi) rakétakészleteinek tárolása, utánpótlása a 147. mozgó légvédelmi rakétatechnikai bázis (MRTB) feladata lett. 1990-ben a harcászati-hadműveleti rakétákat elvitték Nyírtelekre, majd megsemmisítették. Egy ideig a tárolókban légvédelmi rakéták voltak. A folyamatos át- és leszervezések során a személyi állomány létszáma folyamatosan csökkent, majd az alakulatot, mely ekkor 147. Zaranyi Légvédelmi és Rakétatechnikai Bázis névre hallgatott, 1994-ben felszámolták.

FOTÓ: PUSKÁS BÉLA
NYUGÁLLOMÁNYÚ EZREDES

Szemléljük közösen a múltat

A mi nemzedékünk feladata, hogy megszülessen végre egy nemzet, amely közösen tudja szemlélni múltját, együtt tudja élni az életét és a megmaradás, illetve a boldogulás útján járhat – mondta Hende Csaba honvédelmi miniszter október 17-én, pénteken a fővárosban lévő Barabás-világban tartott tudományos emlékülésen.

A becsület útján. Páncélosokkal az életért, „Koszorús Ferenc, a holokauszt hőse” (Tom Lantos) címmel rendezett emlékülésen Hende Csaba azt mondta: ma egy magyar királyi honvédtisztre emlékezünk, aki egy rendkívül nehéz, „élére állított pillanatban” végrehajtott egy

A miniszter szólt arról is, hogy a múlton már nem lehet változtatni, viszont megismerhető és meg is érthető. „Megismerhetjük és megérthetjük, ha vannak elkötelezett történészeink, kik ismerik a szakmájukat, értik a küldetésük súlyát és megteszik, mit meg kell tenniük” – mondta.

Hende Csaba szavai szerint a történelemtudománynak fel kell mutatnia a jó példákat, azoknak az embereknek a történetét, akik a legnehezebb időkben is teljesítették a kötelességüket, még akkor is, amikor ez halálos kockázattal járt. „A végelszámolásnál elmondhatjuk: nem tudták megmenteni a hazát, de meg tudtak menteni sok-sok ember-

életet, s ezzel sokkal többet tettek közös megmaradásunkért, mint akkor el lehetett volna képzelni” – mutatott rá a miniszter.

Az ülésen az érdeklődők előadásokat hallgathattak meg a többi mellett arról, hogy milyen szerepe volt Koszorús Ferenc vezérkari ezredesnek a fővárosi zsidóság deportálásának megakadályozásában, illetve a korról, a náci megszállásról, és az antisziszta mozgalmakról.

Előadást tartott mások mellett Bonhardt Attila ezredes, a HM HIM Hadtörténelmi Levéltár igazgatója, M. Kiss Sándor történész, valamint Horváth Attila, az ELTE docense; a levezető elnök Réthelyi Miklós, az UNESCO Magyar Nemzeti Bizottságának elnöke volt.

FOTÓ: KRASZNAI-NEHREBECZKY MÁRIA
(HONVEDELEM.HU)

olyan parancsot, amely nem volt magától értetődő, s ami komoly személyes kockázattal járt. Emiatt százezrek élete menekült meg – fűzte hozzá.

Hangsúlyozta: 1944 a magyar történelem egyik leggyászosabb esztendeje volt, csakis a legnagyobb katasztrófákhoz – 1241-hez és 1526-hoz – mérhető. Olyan év volt ez, amely a maga száz- meg százezer halálával, deportálásával és hadieseményeivel a nemzet minden közösségének, sőt minden tagjának gyökeresen megváltoztatta és átalakította az életét. „Olyan év volt ez, amelyet együtt éltünk át, mégis darabokra tört a magyar nemzetet” – mondta a tárca-vezető.

Holokausz 70. Nagykálló – Nyíregyháza

A Balassi Egyesületnek a Holokausz 70. évfordulójához kötődő megemlékezés-sorozata Nagykállóban, majd Nyíregyházán folytatódott. Nagykállóban, a zsidó temetőben emlékköveket helyeztünk el Barna András egykori munkaszolgálatos, holokausz-túlé-

lő sírhelyén. A temetőben Barna András unokája kalauzolt bennünket és beszélt a családi hagyományban élő emlékeiről.

Utunkat folytatva, Nyíregyházán a 6. Katonai Igazgatási és Érdekvédelmi Irodánál fogadott minket házigazdánk, Tóth Sándor nyugállományú ezredes, a Nyíri Honvéd Egyesület elnöke, a BEOSZ régióvezetője. Az irodától a megemlékezés helyére, a zsinagógába gyalog folytattuk utunkat. Tóth Sándor, aki a helyi katonai hagyományok és a holokausz katonai vonatkozásainak avatott kutatója, köszöntötte a megjelenteket, majd megtartotta megemlékezését. Előadásában vázolta Nyíregyháza zsidó lakosságának történetét a kezdetektől 1944-ig, embertelen elpusztításukig, s kitért a zsinagóga történetére is. Beszédében emlékeztetett arra, hogy

egy elembertelenedett korban, a deportálásokban, kivégzésekben tevékenyen részt vevő honfitársaink mellett számosan megőrizték emberségüket. Nyíregyházán is voltak segítő szándékú humanisták, köztük embermentő katonák is, ők a Világ Igaza kitüntetésben részesültek.

A programnak megfelelően, a megemlékezést követően a Balassi Kórus következett, emlékműsoruk mély érzelmeket váltott ki, lelki-szellemi azonosulás tükröződött az emlékezők szemében. A közös ebéd elfogyasztása után a volt HEMO-ban találkoztunk a nyíregyházi bajtársi egyesületek tagjaival, meghallgattuk a helyi kórus nagyon szép I. világháborús katonadal-összeállítását. Tóth Sándor egy szép emléktárggyal ajándékozott meg bennünket, Szekeres István nyugállományú dandártábornok, megköszönve a vendéglátók kedvességét, a kórus I. világháborús emlékműsorának DVD-jét ajándékozta a házigazdának.

A terveink között ugyan szerepelt Nyíregyháza nevezetességeinek, jó hírű vadasparkjának meglátogatása is, de erre az idő rövidsége és a korai sötétedés miatt már nem került sor.

Köszönjük barátainknak, Tóth Sándornak és a Nyíri Honvéd Egyesületnek a szép napot.

Elismerések október 23-a alkalmából

A Forradalom és a Szabadságharc évfordulóján, a HM ünnepségen, a BEOSZ egyesületi vezetői közül elismerésben részesültek: Novák Gyuláné ny. őrnagy (1), Durgonics János ny. ezredes (2) és Ladiszlaidesz László őrnagy (3).

A magyarság igazai, a humanista katonák - III.

A megmentettek egy csoportja, a 107/38. munkaszolgálatos század tagjai

Horváth Kálmán százados a háború idején a VII. hadtest munkaszolgálatos előadójaként írta be nevét a humanisták aranykönyvébe. Borsod, Heves, Nógrád és Gömör megye területén, a német megszállást követően, kihasználva a hadügyi kormányzat munkaerő-gazdálkodási ren-

deletét, végigjárta a gettókat és minden tiltás, akadályoztatás ellenére sorozta be a 14–70 év közötti zsidó férfiakat a munkaszolgálatra. Tudatos, kockázattól sem mentes tevékenységét az az elv vezérelte, hogy „aki időt nyer, életet nyer”. Az egri gettóból május végén mintegy kétszáz embert

sorozott be a korhatár alatti, illetve feletti korosztályokból. Tiszafüredről mintegy hatvan korosztályn kívüli személyt emelt ki és juttatott el a jolsvai elosztóhelyre. A diósgyőri gettóból mintegy 4500 főt sorozott be, és az embermentő tevékenységét még a csendőrség sem tudta megakadályozni.

Kelenhegyi Emil

Király Béla

Ferencfalvy Kálmán

A losonci gettóban túljárt a hírhedt Zöldi Márton előbb csendőr, majd SS százados eszén is. A több ezer besorozott zsidó munkaszolgálatos a jolsvai és a gombospusztai munkaszolgálatos elosztó helyekre került, így a deportálás alól kivonva őket, elkerülték az auschwitzi haláltábor megsemmisítő kemencéit. A megmentett emberek halála nem maradt el. 1994-ben több alkalommal volt vendége Izraelben élő meg-

mentetteinek s abban az évben kapta meg a „Világ Igaza” elismerést is. Göncz Árpád köztársasági elnök 1996. június 24-én, még életében dandártábornokká léptette elő.

A megmentettek egy csoportja, a 107/38. munkaszolgálatos század tagjai

Az embermentésben tevékenyen vettek részt a fronton szolgáló csapattisztek is. A szívükre hallgatva segítették környezetükben a „halálra ítélt”, fegyver nélküli

munkaszolgálatosok életét. Kelenhegyi Emil százados a 18. könnyű hadosztály híradó parancsnoka két munkaszolgálatost vett maga mellé s örködött életük felett a háború végéig. Király Béla vezérkari százados, az 56-os nemzetőrpárancsnok, a fronton töltött ideje alatt mintegy 200 munkaszolgálatos életkörülményeinek javításával írta be nevét az embermentők közé. Ferencfalvy Kálmán hadapród őrmester egy ellátó részlegnél dolgozva tűzte maga elé a célt, hogy annyi életet ment meg, amennyit csak lehet. Emberszámba vette alakulata zsidó munkaszolgálatosait, iratokat szerezve segítette elő bujtatásukat, szökésüket. A nyilas uralom idején megtagadta tartózkodási helyeik kiadását. Követte a halálmeneteket és mentette ki

Katonák, akikre büszkék vagyunk

Fsz.	Az embermentő neve	Beosztás, rendfokozat	Az embermentés helyszíne	Világ Igaza, elismerés
1.	Almásy Tibor	főhadnagy	Sopron	1987, poszt.ddtbbk.
2.	Appán Kálmán	t. főhadnagy	Nagyvárad	1987
3.	Balázs József	határvad. főtörm.	Budapest	1998
4.	Balázs József	szökött honvéd	Budapest	2000
5.	Balogh Endre	hadnagy kmsz. szd. pk.	Budapest	1967
6.	Baumann József	szakaszvezető	Galánta	1999
7.	Fülöp Lajos	kmsz. szd. pk.	Észak-Erdély, Galicia	1992
8.	Gidófalvy Lajos	KISKA pk.	Budapest	1997, poszt.ezds.
9.	Gombay Jenő	főtörzsőrmester	Nagybánya	2003
10.	Görgey Guidó	főhadnagy	Budapest	1997
11.	Gyürk Ottó	honvéd	Budapest	1998
12.	Hevesy Dezső	szökött honvéd	Budapest	1989
13.	Horváth Elek	szökött szpk.	Budapest	1965
14.	Horváth Kálmán	százados	Miskolc, Észak-Mo.	1994, poszt.ddtbbk.
15.	Jakab Zoltán	t. őrmester	Budapest	2002
16.	Kaba Márton	orvos százados	Budapest	1982
17.	Kálló Ferenc	alezredes, főesperes	Budapest	2005, poszt.ezds.
18.	Kelenhegyi Emil	százados	Keleti front	1995
19.	Képes-Harjay András	százados	Dunántúl	1992
20.	Király Béla	százados	Keleti front	1993
21.	Kiss Barna	t. őrmester msz. szd. pk.	Keleti front	1968
22.	Konrády László	orvos zászlós	Budapest	1989
23.	Kovács József	hadnagy, kmsz. szd. pk.	Keleti front	1986
24.	Kövesi Jenő	polgári alkalmazot	Budapest	1993
25.	Kőrösi Antal	hadnagy, kmsz. szd. pk.	Magyarország	1966
26.	Dr. Kraici Kálmán	ezredes	Budapest	1995
27.	Kubinyi Zoltán	alhadnagy, kmsz. szd. pk.	Keleti front, Mo.	1990
28.	Mátyás Miklós	honvéd, írnok	Budapest	1998
29.	Meixner Mihály	százados, kmsz. szd. pk.	Győr	1999
30.	Mravik József	főtörzsőrmester	Budapest	1994
31.	Nagy Vilmos	vezérezredes	Keleti front, Mo.	1965
32.	Nemes-Takács Lajos	ny. altábornagy	Budapest	1985
33.	Ocskay László	százados, kmsz. szd. pk.	Budapest	2002
34.	Ozoray Imre	ezredes	Budapest	1986
35.	Petrovics László	orvos őrnagy	Budapest	1985
36.	Pillér Jenő	t. fhdgy, kmsz. szd. Pk.	Keleti front	1992
37.	Puppi Ignác	ezredes, kmsz. zpk.	Mohács	2003
38.	Reviczky Imre	alezredes	Nagybánya	1965, poszt.vörgy.
39.	Dr. Simon Balázs	orvos ezredes	Budapest	1992
40.	Stollár Béla	hadapród őrmester	Budapest	2003
41.	Szabó Árpád	katonaorvos	Lengyelország	1970
42.	Szabó Ferenc Lajos	t. zászlós	Szekszárd	1995
43.	Szabó Gyula	t. őrm, kmsz. szd. Pk.	Gyöngyös, Budapest	2004
44.	Szabó Imre	őrnagy	Budapest	2003
45.	Szécsényi Antal	orvos	Szekszárd	1995
46.	Telmann József	t. főhadnagy	Szamosújvár	1999
47.	Thassy Jenő	főhadnagy	Budapest	1999
48.	Tonelli Sándor	orvos hadnagy	Budapest	1998
49.	Tóth József	hadapród őrmester	Kolozsvár	1994
50.	Wagner Gyula	t. törm, kmsz. szd. pkh.	Budapest	1993
51.	Zimándi Ervin	hadnagy, légv. pkh.	Budapest	1994
52.	Zsille Zsigmond	százados	Budapest	2000
53.	Zsoldos Andor	százados, kmsz. szd. pk.	Zombor	1965
54.	Ferencfalvy Kálmán	hadapród őrm.	Budapest, Gyöngyös	1988

Gidófalvy Lajos
főhadnagy

onnan a halálraítélteket. Mentett életeket a budapesti gettóból, fegyveresen védte meg a Munkácsy Mihály utcai gyermekotthon lakóit. Mintegy 2000 ember köszönhetette élete megmentését a humánus gyöngyösi katonának.

Ma a több mint 700 magyar „Világ Igaza” között 50–60 fő azon katonák száma, akik lelkiismeretük parancsának engedelmeskedve megmaradtak embernek az embertelenség idején. Ma többüket ismerik szerette a világon és vannak közöttük olyanok is, akik még a magyar társadalom, a kisebb közösségek előtt sem ismertek. A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének tagszervezetei között vannak olyanok, akik ápolják a Világ Igazává emelkedett hősök emlékét. Emlékjeleket állítanak számukra, kisebb és nagyobb közösségek elé példaképpül állítják őket. Ez a cikksorozat is ebbe a sorba illeszkedik a holokauszt 70. évfordulóján.

TÓTH SÁNDOR NY. EZREDES

Nyugdíjasok találkozója Hetényegyházán

Az MH Anyagellátó Raktárbázis hetényegyházi bázisparancsnoksága a közelmúltban rendezte meg az immár hagyományosnak tekinthető nyugdíjas-találkozóját. A Magyar Honvédség mindig is törekedett arra, hogy nyugdíjas katonái és közalkalmazottjai soha ne érezzék azt, hogy aktív szolgálatukat és munkaviszonyukat követően a katonai szervezet „elengedte a kezüket”. Ennek szellemében a hetényegyházi bázis is évről évre meghívja nyugdíjasait egy kötetlen, jó hangulatú találkozóra, ahol lehetőséget biztosít baráti beszélgetésekre a volt és jelenlegi állomány részére.

A találkozót Bugyi András alezredes, az alakulat parancsnoka nyitotta meg, aki köszöntötte a megjelenteket, majd Pintér Csaba őrnagy tartott tájékoztatást a bázis jelenéről és a legfontosabb szakmai feladatokról. Ezt követően bejárták a bázist, bemutatták a kialakult helyzetet. Az egykori munkatársak nagy örömmel látogattak vissza korábbi munkahelyükre, hogy felidézzék a régi emlékeket, találkozzanak a jelenlegi munkatársakkal és a még aktív, volt kollégákkal.

FOTÓ: PUSZTAI VIKTOR

Tízéves dalosok

2004. október 7-én, 12 fővel alakult meg a Marcali Bajtársi Egyesület Dalárdája. A mai dalárda tagjai a tízéves évforduló alkalmából bensőséges, jó hangulatú megemlékezést tartottak a Civil Szervezetek Házában. A jubileumi rendezvényre meghívták a Dalárda alapítóit is, akik életkoruk, egészségi állapotuk, vagy egyéb okok miatt már kiváltak a csapatból.

Először Fehér János, az együttes megalakítását kezdeményező elnök köszöntöt-

te a megjelenteket, majd Balogh Miklós, aki 2013 nyaráig volt a dalárda vezetője, értékelte az elmúlt évek munkáját. Illésné Bene Judit, aki hat éve segíti együttesünk szakmai munkáját, elmondta, hogy a kezdeti nehézségeket leküzdve, sokat fejlődött és erős férfikarrá vált a kórus. Samu Zoltán, a dalárda jelenlegi vezetője emléklapot és a 10 évet összefoglaló helytörténeti kiadványt adott át minden volt tagunknak. Baráti beszélgetéssel, a régi dalaink fellelevenítésével és a születésnapi torta elfogyasztásával zártuk a szép estét.

-KÖRÖSI-

Kihelyezett ügyfélszolgálat Táborfalván

Az MH Hadkiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokság (HKNYP) 1. Katonai Igazgatási Központja kihelyezett érdekvédelmi fogadónapot tartott Táborfalván. A Pest megyei településen élők igényei alapján Juhász Gábor, a Platthy József Bajtársi Egyesület elnöke kihelyezett érdekvédelmi fogadónap megtartására kérte fel az MH HKNYP 1. Katonai Igazgatási Központot.

A gondoskodási körbe tartozók túlnyomó többsége nyugdíjas igazolványok cseréje, a családtagok az MH Egészségügyi Központ szolgáltatásainak igénybevételehez szükséges igazolások meghosszabbítása, és az üdülési adatlapon leadása ügyében keresték fel a központ munkatársait.

A kihelyezett napon az érdeklődők részletes tájékoztatást kaptak az önkéntes tartalékos és szerződéses katonai szolgálatról, a honvédségtől nyugdíjba vonult közalkalmazottak pedig az egészségügyi ellátáshoz szükséges igazolások igénylésének módját és menetét tudhatták meg.

(HONVEDELEM.HU)

Ceglédi hírek

Prof. dr. Szabó Miklós nyugállományú altábornagy, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, nagy érdeklődéssel kísért színvonalas előadást tartott, a nyugdíjas egyesületünk helyiségében az I. Világháború előzményeiről és következményeiről. Ezt megelőzően a helyi városi televízió riportot készített vele munkásságáról, életéről.

Az Idősek Világnapja alkalmából, Cegléden került megrendezésre az országos Szépkorúak testébresztő fesztiválja. A várost a Dózsa György Honvéd Nyugdíjas Egyesület képviselte. A rendkívül érdekes, szórakoztató, ügyességet kívánó próbákon az egyik legtöbb pontot gyűjtötte össze a csapat. A korosztályonkénti eredmények alapján számosan közülük, díjakat kaptak.

KOCSIS ISTVÁN

Lukács Vilmos: Háborús évek emlékei

1944 nyár vége felé Prizska Károly barátommal úgy döntöttünk, hogy hétfőn a korai vonattal megyünk vissza Pestre, mert a vasárnap esti vonat légveszély és riadó miatt sokszor már Rákoss előtt megállt, így nehéz volt a hétközi lakásra eljutni. Ő Kispesten, én pedig a budai Ganz Villamosgyári Gyár próbatermében dolgoztam, hétfőgeken jártunk haza.

Október hónap közepe felé a jobb felkarom megdagadt és magas lázam lett. Mivel tudtam, hogy Molnár Pál doktor úr vasárnap a honvédkórházból hazajön eltávozásra (rendelési időn túl, ha nem volt betegnél mindig meg lehetett találni a rendelőjében, kedvenc hegedűjét koptatta). Ez a vasárnap október 15-ére esett. Ott a rendelőben együtt hallgattuk Horthy Miklós kormányzó úr fegyverszüneti kiáltványát a rádióban. A következő héten én bekerültem az Uzsok utcai kórházba. Rengeteg ultraszeptilt szedtetek velem. A főorvost behívták katonának, végül Szentestől jött egy menekült főorvos, dr. Bugyi János, ő operált meg 1944. november 7-én. A karomba csövet tettek, ami nagyon kellemetlen volt. Ismétlődtek a légiadók. Riadókor az osztályunkon lévő két apáca ápolónővér hordágyon cipelte a tehetetlen fekvő betegeket az óvóhelyre. Nagyon sok sebesült feküdt az osztályokon. A kórház kápolnájában rendszeresen szentmisét tartottak, melyen sok beteg is részt vett. November második felében az ablakokra pokrócokat raktak, nemcsak sötétítés miatt, hanem a légnyomás által kitört üvegek pótlására. Az utolsó héten már csak napi egy tál egyszeri étkezést kaptunk. 1944. november 28-án küldtek el a kórházból a karomban levő csővel. Turán ekkor már oroszok voltak, oda nem mehettünk. Amíg a kórházban voltam, édesanyám hol hozzám, hol a Vöröskereszt kórházba járt a súlyosban sebesült testvérét (nagybátyámat) látogatni. A házon belül egy olyan lakásba fogadtak be, ahol egy kétszemélyes fekhely volt. Én kötözésre a gyári orvosi rendelőbe jártam, az ott lévő munkatársak, barátok sokszor megosztották velem ebédjüket. Egymás után jelentek meg a falragaszokon a bevonulási parancsok. Én esetenként megkaptam a felmentő igazolást, mivel (mint szerelő) betegállományban voltam. December közepe táján a Fő utcában összetalálkoztam dr. Kovács főmérnökkel, aki a Ganz Gyárban dolgozott, és jól ismertük egymást. Nagyon megijedt, elszápadt. (Ugyanis a zsidótörvény miatt egy ideig fehér csilaggal járt be dolgozni.) Érdeklődött, hogy van a karom. Mondtam bejárok a gyári rendelőbe kötözésre, és kosztra. Ő kért, nehegy elmondjam, hogy találkoztam vele. Ezt meg is tartottam. Beszélgetés közben elmeséltem, hogy Gyergyóból menekült nagybátyámék a Krisztina körúton laknak, és Csaba unokaöcsém tifuszban fekszik a pincében. Ő felajánlotta, menjek vele, ad gyógyszereket. Akkor még az alagúton át lehetett menni gyalogosan. Az alagútna az úttesten szögdesdrót akadályok voltak, és alá is aknázták. Átérve az első ház előtt megálltunk, itt lakott Kovács mérnök. Mondta várják, hoz gyógyszereket. Ebben a pillanatban egy katonai gépkocsi sebesen, a drótkadályt elsodorva az aknázott területre futott. Mi beugrottunk a bejárati kapu mögé, várva a robbanást, de csak nagy kiabálást észleltünk. Szerencsére a kerek megköszönték az aknákat, és nem robbantak fel. Ezután az ígért gyógyszereket megkaptam és továbbítottam a nagybácsiméknak.

Decemberben már akadozott az élelmiszerellátás,

a bombázások sűrűbben követték egymást. Felkötött karral valahogy kijutottam Rákosszentmihályra Kóbor Feri barátom szüleihez. Édesanyja adott nekem 1/2 liter étolajat, ez akkor nagy kincs volt. Végig ez volt a világítószerszámunk. Boda Józsi munkatársam és barátom szerzett részemre karácsony előtt egy megpucolt kacsát, – ez lett volna a vacsora – de én ezt ajándékként elvittem Gyergyóból menekült nagybácsimékhöz, akik a sógornál, a Krisztina krt. 155-ben kaptak menedéket. Ebben a válságos időben Ilona nevű testvérem és dr. Sági István tartalékos főhadnagy karácsony előtti nap tartották esküvőjüket. A vacsorára karácsony szent este jött össze a család. Az egyik szobában történt a terítés, és az étel már az asztalon volt. Mi a szomszéd szobába beszélgettünk, ekkor elhangzott a kérés, hogy menjünk át vacsorázni a másik szobába, de mielőtt átmentünk volna, egy ágyüldövedék beszakítva a mennyezetet, ott robbant. A vacsora teli lett törmelékkel, és a berendezés is tönkrement. Hála a jó Istennek, a nagy ijedségen kívül egyikünknek sem lett más baja. A vacsora meghíusult, elmaradt. Ez a szoba a budai hegyek felé nézett, és biztonságosabbnak tartottuk, mint a pesti oldalt, de ekkor karácsonyeste zárult be Buda körül az ostromgyűrű és a budai hegyek felől is kezdett lőni az orosz tüzérség. A szűk körű, szegényes családi vacsorát e lövedékek egyike tette tönkre. E naptól kezdve, aki tehette óvóhelyen keresett menedéket. Édesanyámmal visszamentünk a Hunyadi János utca 9. szám alatt lévő lakásba, ahol a kétszemélyes fekhelyünk volt. A lakók napközben mozogtak, ekkorra már megszokták a veszélyt. Villany, víz nem volt. Az iskola utcában volt egy csap, sorban álltak az emberek a vízért, mikor közeliük vágott a gránát, a sérülteket elvitték, a többi pedig várta, hogy vízhez jusson. A Dunához nem lehetett vízért menni, mert a pesti oldalról átlóttek, két ilyen sebesültünk is volt a ház lakói közül. 1945. január 1-jén nagy bombázás érte a várost. Édesanyámmal a lakásban tartózkodtunk. Egy többmázsás bomba a Jégverem utca felől az ablak tövébe esett, amelyben mi voltunk, de nem robbant fel. A következő másodpercben egy hatalmas robbanás következtében az ablak és a spaletta beszakadt. Ez a bomba a szemben levő épület 4 emeletét lerombolta. Szerencsére az ijedségen kívül más bajunk nem történt, de attól a naptól kezdve már mi is az óvóhelyre mentünk. Az előtéri kis helyiségben kaptunk helyed padon ülve 42 napig. Fekhely nem volt, de csak éjjel ültünk itt, napközben mozogtunk. Az egyik, földszinti lakásban magyar katonák tartózkodtak. Egy sebesült hadnagy volt velük, teli aknaszilánkkal, amit csipesszel a legénye szedgetett ki. Egy őrmester és két szakaszvezető volt még közöttük. Sokat beszéltek nekem Valkó-Göddöllő közötti harcokról. Mikor pihenőbe visszajöttek a budai frontvonalból, szomorúan mondták el, hogy aznap kik haltak meg közülük. Az egyik szakaszvezetőt Sasvárinak hívták, ő hozott egy zsák hársfavirág teát, aminek később nagy hasznát vettük, ugyanis a fertőzött vizet teának felforraltuk, ezáltal fertőtleníttük (közünk nem volt). Karácsonytól március 18-ig a ház lakói személyenként 10 dkg sárgaborsót és 3 dkg húst kaptak összesen, egy alkalommal. Ezt egy edényben megfőztük és minden személy kapott egy tányérral belőle. Karácsonykor a következőkkel rendelkezünk: 2 kg bab, 4 kg krumpli és egy 2 kg-os barna kenyér lepirítva, ehhez január elején még

kaptunk 5 cső kukoricát János bácsiéktól. Ez volt az élelmiszerkészletünk az ostrom kezdetétől március 18-ig. Január elején szólt egy magyar őrmester, menjek vele, lelő a sebesült lovat, és hozhatok belőle húst. Ez a ló még nem volt csont és bőr, így hamar széthurcolták, én is kaptam belőle. Ez pár napig segített az ételmezésben. Az udvarszíni szobában német katonák szállásolták be magukat január második felében. Volt közöttük egy törzsőrmester, aki többször megengedte, hogy rádiójukon magyar híreket hallgassunk, sőt egy pár alkalommal ételükből is adott nekem. Sebesültek is voltak közöttük. Közben folyt az ostrom, minden oldalról lőtték a várat és környékét. Légítámadások mellett, fokozatosan szűkült az ostromgyűrű. Ahol egy kis szabad terület volt, az mind sírokkal telt meg. Az éhínség már nagy méreteket öltött. A 7. számú ház előtt volt egy döglött ló, és mi mint a keselyűk mentünk, hogy egy darabot vágassunk belőle. Közben hullottak az aknáknál, szétfutottunk fedett helyre – ez többször ismétlődött –, mikor megszűnt a veszély újra visszamentünk és ki hol érte, igyekezett vágni belőle. Nekem is sikerült egy részt vágni, örültem neki, de nagy csalódás ért, mert megfőzve olyan lett, mint a radírgumi, nem lehetett megenni. Az óvóhely és a pince bejáró folyosóján volt egy közös tűzhely, melyben mindig égett a tűz, (tűzelőrlő a bombázások gondoskodtak) platinján sütöttem a kukoricát, szemenként elosztva. A bombázások alkalmával hol magyarok, hol német katonák jöttek az óvóhelyre menedéket keresve. Az óvóhelyen a kocsistól a háziúrig, 128 személy tartózkodott. A Jégverem utcából is egy asszony 5 éves kislával (ott padlásszobájuk volt) a mi óvóhelyünkre menekült (férjét ismerem, bevonult katonának). A kislát sokat sírt, hogy éhes. Tisztálkodni nem lehetett, szörnyű érzés volt, amikor az első ruhátetűt megfogtuk magunkon. Reggelente fekete kormot fújtunk ki az orrunkból, ezt az olajmécsest füstje okozta. 1945. február 1-jén minden férfit összeszedtek, engem is bekísértek Hunyadi János utca 11-be. Mivel a négy emelete le volt bombázva, a pincében volt a parancsnokság. Több orvos és egy ezredes is volt közöttük, megvizsgáltak, irataimat megnézték. Kaptam 2 heti betegszabadságot, ráírták az igazolványomra, mint tartalékos be kell vonulnom február 14-én, ezt követően elengedtek. A házon belül engem is beosztottak légoltalmi figyelőnek, ha karom felkötve is volt, ezt a feladatot el tudtam látni. A még megmaradt padlástérben homokot tároltak tűz esetére oltani. Február 2-án az óvóhelyen először és utoljára szentmise volt. Az óvóhelyen az asztalból oltárt készítettek, az előtérben volt a gyónó hely. Aki meggyótt és végzett, bemehetett az óvóhelyre. A többiek pedig – katonák is – a folyosón vártak, hogy sorra kerüljenek. Ekkor kaptunk egy nagy bombatámadást. Nekünk, akik még a folyosón voltunk a légnyomástól szemünk, szánk teli lett porral. Ezt követően világosság lett, most láttuk, hogy házuk Pest felőli része eltűnt. Nagy szerencse volt, hogy a ház lakói mind védett helyen voltak, így senki sem sebesült meg. A második emeletről Pestet és a Dunát lehetett látni, éjjel fent voltam figyelőbe. Borzalmas látvány volt, égett a házak a pesti oldalon, megvilágították a Dunát, ami úgy hömpölygött, mint egy vörös véráram. Közben a hangszórókon szólt a magyar nóta a pesti oldalról, belekerekelve egy-egy lövésorozat is. Sűrűn ismételték a felhívást, mely szerint, aki leteszi a fegyvert, hazamehet családjához. Hogy ez mennyire volt igaz, azok tudják, akik ezt megtették!

Február 12-én a magyar és német sebesülteket lefegyverezték, a járnai tudókat egységekbe gyűjtötték. A terv az volt, hogy a fegyveresek nyugat felé folyosót nyitnak, és kimentik a sebesülteket a gyű-

rúból. 12-én egész éjjel borzalmas pergőtűz volt, a föld is remegett, de reggelre nagy lett a csend. Ez a csend szinte bántotta a fülünket. A kitérés kísérlet vérbe fulladt, nem sikerült. A magyarokból senki, a németekből egy őrmester jött vissza sebesülten, lágyék sebesüléssel. 13-án 10 óra körül léptek be a házba az első oroszok élesített kézigránáttal a kezükben, de senkit nem bántottak. Nekem 14-én kellett volna bevonulnom, de ekkor már nem kellett, szerencsém volt. E naptól kezdve két hétig veszélyesebb volt a helyzetünk, mint az egész ostrom alatt. Naponta többször jöttek az igazoltató csoportok „szoldátot” keresve. Engem már az elején kineveztek „némecki oficérnak”, falhoz állítottak, hogy lelőjenek. Édesanyám könyörgött, mondta, hogy az ő fia vagyok, nem német, én fásultan álltam, de hatott a könyörgés, megmenekültem. A sebesült német őrmestert agyonlőtték. Egy másik orosz csoportnak óra kellett, a mennyezetbe lőttek. Miután elmentek órámat lakáson kívül a romok alá tettem, ma is megvan. Közben két orosz kapitány legényeivel beszállásolta magát a lakásba. Jöttek mások is, egy bőrkabátos nő volt a parancsnok, mint németet el akartak vinni. Az egyik lengyel származású kapitány mentett meg. Igazolta, hogy magyar vagyok, így nem vittek el. Február 15-én éjjel a lakásajtót hármian betörték, a fejbévágást elhajlással sikerült kivédenem. Kilökdöstek az udvarra, hátamba nyomott géppisztollyal. Három orosz katona volt, és volt velük egy ruszin tolmács is, aki törte a magyar nyelvet. Mondták, hogy nekik leányok kellene, mutassam meg hol vannak. Ezt tudván ellenkező irányba indultam. A pincelakásban egy fuvaros lakott, akit sorállás közben akna sebesített meg, ágyban feküdt. A pisztolyt már a fejéhez tartotta az orosz, hogy agyonlője, mint németet, az utolsó pillanatban a felesége az ágy alól előrántotta a véres civil ruhát, mutatta, hogy nem katona, így menekült meg. A lépcsőházban a házmasteré ajtajánál közölte a tolmács, az oroszok azt követelik, mondjam, hogy nyissák ki az ajtót, ha ezt nem teszik, engem ott agyon lőnek. A házmasterének karon ülő kisgyermke volt, vonakodott ajtót nyitni, ekkor az egyik orosz pisztollyal a bal lábamba lőtt, bizonyítva ígéretük komolyságát. A házmasterénél a kisgyerekekkel nem bántották. Ezek után újra az udvarra kísérték, falhoz állítottak, az egyik orosz és a tolmács vigyázott rám, míg a másik kettő a földszinti lakásban erőszakoskodott. A második emeleten a romos részbe bűjt fiatal nőt bántódás ekkor nem érte. A körfolyosó egy része le volt szakadva, itt deszkán mentek át, amelyet maguk után húztak. Ezekben a napokban éjszakánként sokszor lehetett hallani sikolyokat, lövöldözéseket, mindnyájan nagyon féltünk. A lövés után lábam bedagadt, szerencsére a golyó csak a kislábujjam feletti csontot érte, azt zúzta szét. Ettől a naptól kezdve csak papucsot viselhettem. Február 17-én házról házra járva mindenkit kihajtottak (agyonlövésselel fenyegetve) romeltakarításra. Én a Halászbástya alatti részre kerültem, egyik lábamon cipő, másikon papucs volt, a jobb kezemet még nem tudtam használni mivel be volt kötve. Bal kézzel csináltam, amit tudtam, alig voltam ott két órát a felügyelő orosz tiszt magához intett, egy kis notesz füzetlapra írt valamit, és odaadta a karszalagos tolmácsnak. A tolmács pedig a cédulát nekem, mondván: a kapitány azt mondta, nem kell dolgoznom, menjen kórházba vagy orvoshoz, majd elengedtek. Én a naiv, a cédula birtokában elindultam a Ganz Gyár felé azt remélve, hogy ott az óvóhelyen marad sőt és borsóból legalább egy kilónyt kapok. Útközben egy lécs volt a botom. Orosz katonák fogoly csoportokat kísérték rájuk tartott fegyverekkel. Mikor találkoztunk lökdöstek, hogy álljak be a sorba, én mutattam a cédulámat, és mon-

tam, hogy beteg vagyok, így elengedtek. Alig haladtam valamit, újabb és újabb fogolyszédő csoportokba ütköztem. Igazoltattak, ismétlődött az első jelenet, a cédulám megmentett, továbbengedtek. A sérült lábammal nehezen haladtam, mert az utcák teli voltak romokkal, sok helyen az úttest is fel volt szedve, a gödrökből hol egy kéz, hol egy láb látszott ki. Sok helyen halottakon kellett átlépni. Így értem a Széna térre, itt a régi budai Apolló mozi előtt (ahol most a benzintöltő állomás van) borzalmas látvány fogadott. Az embermagasságú hullahegyben vegyesen voltak németek, magyarok. A sarkon levő szemeteházat, amely kőből épült, szétlőtték. A Széna téren igazoltatás is volt. Szerencsémre a cédulámon kívül a fényképes gyári belépőm is megvolt, decemberi pecséttel, így elengedtek. Elértem a Fény utcai gyárkapuhoz, ott közölték velem, hogy gyorsan tűnjek el, mert aki oda visszament, mind elvitték. Jött is egy csoport orosz katona, így gyorsan behúzódtam a szembeni ház szögletébe, majd indultam vissza a Hunyadi János útra. A Batthyány utcában láttam egy vöröskeresztes zászlót kiűzve, rögtön be is mentem. Az ott lévő orvos bekötötte a lábamat, és megkért, hogy a két vödör véres vattát vigyem ki az útra, borítsam ki, és a vödöröket vigyem vissza, mert ő nem mer kimenni, mert rögtön elviszik. A vödörök kiürítése volt részemről a fizetés. Többször igazoltatás után négy órára visszaértem a lakásba. A lakótársak csodálkoztak, hogy milyen nagy szerencsém volt. A következő napokban mindenkinek el kellett menni romeltakarítási munkára. Később a II. kerület tisztiorvosától orosz és magyar nyelvű igazolást is kaptam. Az elvittekből, volt akinek négy évig tartott a „málinki robot”, s volt aki soha nem jött vissza. Az egyik földszinti lakásban, amelynek emeletét elvitte a bomba hat osztrák származású sebesült német katona feküdt. Ezek itt maradtak, senki sem törődött velük. (Veszélyes volt ekkor sebesülteken segíteni, mindenki félt.) Egy német teherautó romjai között találtam egy Zuppe (leves) konzervet, csomagot, ami különböző magvakat tartalmazott. Ezt édesanyám egy nagy fazékban megfőzte, és bevitte a sebesülten fekvő katonáknak, akik sirva köszönték meg és kezét csókolták, mert már senki sem gondoskodott róluk. Több napja, nem ettek semmit. Egy hét telt el, mire elvitték őket.

Március 18-án lehetett először átmenni civileknek Pestre hajóhídon. Édesanyám aznap elment Zuglói rokonunkhoz. Gyalog jött vissza, hozott hulladékokat, amit az orosz katonák kidobtak, így a húsvéti ebédünk paprikás krumpli lett. Az ünnepre a közeli Fő utcai kapucinus templomot kitakarították, ide mentünk szentmisére. A padokból darabok hiányoztak, amit az ostrom alatt ide zárt lovak éhségükben kirágtak.

Pesti oldalról mihelyt lehetett, átjött Bosnyák János társával reverendába. Kérdezte, hogy vagyok? A vállán hozott zsákból adott egy darab nyers húst, egy nagy fej hagymát, egy darabka szalonnát és egy darabka kenyeret, majd indultak tovább másokat is felkeresni. Ez volt az első élelem segítség. Nagyon nehezen múltak a napok, mindenki a romeltakarításon dolgozott. Mint már említettem, 1945 februárjának második fele a lakosság részére veszélyesebb volt, mint maga az ostrom. Sok embert elvitték, hogy legyen elég fogoly, nem számított volt-e katona vagy sem. Az ostrom vége felé a katonaság is éhezett, de az ostrom végéig fosztogatás a mi környékünkön nem volt. A győztes hatalom katonáinak második hulláma mindent feltört. A mi házukon feltört pincekamráiból vitték a lisztet, a cukrot, és a rizst. Ezt saját szememmel láttam. Még most is szinte halom az óvóhelyen az éhes kisgyermek sírását: „éhes vagyok”. Ezt az is hallotta, aki a lisztet elvitte. De nem volt annyi könyörület benne, hogy legalább egy kiló-

nyit adott volna a szegény asszonynak, hogy gyermekének legalább egy levest főzzön. Én azt gondoltam, ha vége a háborúnak, kiszabadulunk az óvóhelyekről, fogjuk egymást becsülni, segíteni. Sajnos Budán nemcsak a győztes hadsereg katonái, hanem a magyar, a másik magyar lakását képes volt kifosztani. Azért voltak segítők, jó szándékú emberek is, akik a keveset is megosztották. A nehéz hónapok után végre elindulhattam április elején haza Turára. Előzőleg az úton a romok között találtam egy pár mászó vasat (most is megvan) és egy jó ásót. Ezt levettem a nyeléről, rákötöttem a hátizsákra, a nyele volt a botom. Az első nap gyalog átmentem Pestre a Garay utcába Szijjártó Sándor barátomékhoz. Sajnos Sanyi barátomat ágyban találtam, egyik lába le volt amputálva. Kötés nélkül csúnya látvány volt. Akkor azt mondták a vonatról esett le, az vágta le a lábát. Csak később mondták el a bal eset történetét. Ő és társai a pesti oldalon már bejártak a Ganz Vagongyárba romeltakarításra. Kaptak napi egy tányér bablevest és egy pecsétes orosz igazolást, hogy ott dolgoznak. Az igazolás birtokában indultak haza. A józsefvárosi pályaudvarnál az igazoltató orosz katonák az igazolványt elvették, szétépték, őket pedig elvitték robotra. Malomból kellett lisztet szállítani. Társával együtt sikerült megszökniük és elbújniuk. Másnap egy Pest felé induló mozgó tehervonatra akartak felugrani, az állomáson őrködő oroszok észrevették. A társának sikerült felugrani, de Sanyi egy sorozatlövést kapott, emiatt kellett amputálni a lábát. Másnap érkeztem meg Turára. Kíváncsi voltam, mit hagyott maga után a front. Az állomásról befelé biccege először a Komáromi házát láttam lerombolva, azután a Galga hidat felrobbantva, a takaré- és a kaszinóépület lerombolva. A templom vasút felőli oldala be volt löve. A postaépületnek és a Kovács Sándor féle új bolt-nak csupán csak romos falai voltak. Orosz felügyelet alatt a Szent István malom is örölt, a fűtéshez a Honvéd erdőből hordták a fát. Az olajsütő is működött. Harasztról behozott tüzes gőzgéppel hajtották. A község háza és a jegyzősor, Tóth István házáig foglyok részére tábomak volt kialakítva. Sokféle nemzetiségű fogoly volt itt összegyűjtve. A helyi orosz kommandó Kovács Imre házában rendezkedett be. Az igazoló bizottság elnöke Balázs László nyugdíjas tanító volt. A község orvosa pedig Várkonyi József állatorvos, akinek segítségét sokan kérték, én is voltam kezelte. Mivel más orvosok a katonaságtól még nem érkeztek haza.

Édesapámékat egészségben találtam, már a lakásukban laktak. A front idejét Bárdy néni pincéjében vésztették át. Gyergyóból ide menekült nagybátyámat és családját már nem találtam itt, hazamentek. Én a jó turai pirított olajos kenyérnek elég hamar helyrejttem, csak a karomat utókezelés hiányában nem tudtam rendesen mozogni. Teltek a napok és a hetek. Május 8-án ünnepet rendeztek a piacon. A helyi kommandó parancsnoka egy magas „major” tartotta a beszédet arról, hogy vége a háborúnak és mindenki békében élhet. Kiss Jóska bácsi volt a tolmács, mondatonként fordította a parancsnok szavait, de mindig közbemondta, hogy „aszongya” béke lesz, „aszongya” úgy lesz, ezért valahogy komikussá vált az egész. Közben a tábor lakói fogtak, a lengyelek mind hazamentek. A község is kezdett megnyugodni, az élet újra indult.

Én a budai ostrom alatti koplaláson okulva elváltam Sára József vácszentlászlói cséplőgép tulajdonostól a cséplőgép javítását és a cséplés leveztetését, mint gépész. Javítani gyalog jártam, mert a kerékpáromat elvitték. A cséplés jól sikerült, természetben megkerestem az évi kenyérnek valóit. A Budáról hozott ásó pedig nagy segítségemre volt az újrakezdésben.

Több mint száz részt vevő

Második alkalommal adott otthont, a méltán nagy fontosságúnak tartott találkozó-
nak Szeged, a Szegedi Bajtársi Klub ren-
dezésében. A tagszervezetek elnökei a
szervezeti előírásoknak megfelelően éven-
ként legalább három alkalommal találko-
znak. Nem úgy a tagok, számukra ez a talál-
kozó teszi lehetővé megismerni a régió
tizenöt tageszervezetének képviselőit. Bará-
tok, valamikor együtt szolgáló bajtársak
találkoznak, új ismeretségek születnek
és mélyülnek el. A létszám ajánlott, de a
szervezők ezt mindig rugalmasan kezelik.

Most 124 fő ült asztalhoz az Újszegedi
Partfürdő, Kemping és Szabadstrand terü-
letén. Az időjárás kegyes volt, a minden-
féle előrejelzések ellenére szép idő fogad-
ta és marasztalta egész nap a vendége-
ket.

A „mikrofonos találkozónak” elkeresztelt
esemény a hagyományoktól eltérően kez-
dődött. Csepi László ny. őrnagy a klub elnö-
ke, mikrofon ideiglenes hiánya miatt, han-
gos beszéddel üdvözölte a megjelenteket,
előre bocsátva, hogy 13 órakor kerül sor a
hivatalos megnyitóra. Felkérte a Dankó
Pista énekkórust műsoruk bemutatásá-
ra. Hangulatos katonadalokat adtak elő,
maradtak is a nap végéig, többször rázen-
dítve, több hangszer által kísérve. A műsort
követően elkezdődött a hagyományos játé-
kos vetélkedő, háromfős csapatokkal, illet-

ve a találkozó lényegét, ízt adó sok-sok
párbeszéd.

Pontban egy órakor dr. Kovács György
ny. mk. ezredes, DAR elnök, immáron mik-
rofonnal felszerelve köszöntötte a meg-
jelenteket, ismertetve a BEOSZ elnöke,
Kelemen József ny. altábornagy köszöntő
levelét. Külön tisztelettel üdvözölte id.
Boros Gyulát, Szeged Megyei Jogú Város
Időügyi referensét, dr. Végh Ferenc ny.
vezérezredest, a BEOSZ Tanácsadó Tes-
tület elnökét, Deli József és Sinyi Imre ny.
ezredeseket, a DAR tiszteletbeli elnöke-
it, Horváth Balázs ny. mk. ezredest, a DAR
korábbi elnökét, valamint a tagszerveze-
tek elnökeit, majd felkérte a vendéglátó
szervezet elnökét mutassa be a klubot.

A klub elnöke többek között elmondta:
43 éve 27 fővel alakult klub 15 éve tartó-

san több mint 200 főt tud tagjai sorában. A
tagdíjak, a személyi jövedelemadó 1%-a
és a különböző pályázatokon elnyert pénz
biztosítja kitűzött céljaink teljesítésének
anyagi fedezetét. A Honvéd Hagyomá-
nyőrző Egyesület Szegedi Területi Szer-
vezetétől, kérésükre három városi szintű
esemény szervezése épült be az éves
programjukba. A klub szerteágazóan kíván-
ja biztosítani tagjai szabadidős és egész-
ség megőrző tevékenységét. Megalaku-
lásuk 35. évfordulója alkalmából Szeged
Megyei Jogú Város Polgármestere zász-
lót adományozott a klub részére. Az orszá-
gos szövetség 2011-ben BEOSZ emlék-
éremmel ismerte el tevékenységüket. A
tagság összetételének vonatkozásában
újabb fejezet, hogy az Újszentiván köz-
ségben szolgálatot teljesített lokátorosok
nagy számban csatlakoztak a közösség-
hez. Hagyományőrző tevékenységük kere-
tében Szegeden kettő, Újszentivánon egy
emléktáblát avattak a volt laktanyák helyén.

A DAR elnöke megköszönte a tájékoztatót,
majd beszélt a BEOSZ és a DAR
ez évben elvégzett és elvégzendő felada-
tiról, majd emléklapokat, emléklapokat
adott át a találkozó résztvevőinek.

Ebéd után a vetélkedő eredményhirdetése
következett, ahol a helyezettek okle-
veleket és ajándékokat kaptak. Győztesek
lettek egyéniben: Csepi László, csapatban
a Kalocsai Légvédelmi Katonák Hagyomá-
nyőrző Köre (Csupor Endre, Révész
Sándor, Veréb István)

A találkozó résztvevői folyamatos power-
point bemutatót láthattak a szegedi klub
életéből, végül összeállítást a „Dal a
BEOSZ Emlékéremmel kitüntetett Dél-alföl-
di Régióhoz 2.” címmel. A kilenc évvel
korábban készült „Dal 1”-ben fogalmazó-
dott meg az országosan ismert DAR csa-
takiáltás: „Ki a jó? Ki a jó? Hát a Dél-alföl-
di Régió!”.

-K.GY.-

Új kereszt a Szentlélek Katonatemetőben

Új központi keresztet avattak a világháborúban elhunyt katonák nyughelyeként szolgáló Szentlélek Katonatemetőben. A fából készült alkotás felállítását a Német Hadisírgondozó Népi Szövetség szervezte és támogatta. Az eseményen beszédet mondott Kovács Imre, a szervezet magyarországi megbízottja, Vargha Tamás honvédelmi államtitkár és Róth Péter, Székesfehérvár alpolgármestere.

A ceremónián Székesfehérvár Önkormányzatát Róth Péter alpolgármester, Németország Nagykövetségét Uwe Clemens vezérkari alezredes, véderőattasé, a Honvédelmi Minisztériumot Vargha Tamás honvédelmi államtitkár, a Magyar Honvédség Összhaderőnemi

Parancsnokságát Szabó András ezredes, parancsnoki irodavezető, a Német Hadisírgondozó Népi Szövetséget pedig Kovács Imre magyarországi megbízott képviselte. Jelen volt továbbá Oláh Emil ezredes, protestáns tábori lelkész, Takács Tamás alezredes, katolikus lelkész, illetve számos társadalmi szervezet képviselője Magyarországról és a Németországból.

Huszonöt éves a Balassi

„A jószolgálat a szolidaritás, az emberség és az egymás iránti tisztelet eszméjéből ered, amely áthatja nemzetünk több mint ezer éves örökségét, katonai hagyományait” - mondta Kun Szabó István vezérőrnagy a Balassi Bálint Bajtársi Egyesület megalakulásának huszonötödik évfordulója alkalmából rendezett ünnepségen.

A Nemzeti Községi Egységben tartott jubileumi ünnepségen a Honvédelmi Minisztérium társadalmi kapcsolatokért felelős helyettes államtitkára emlékeztetett, a Balassi Bálint Bajtársi Egyesület hivatása a legnemesebb katonahagyományaink ápolása, a bajtársiasság és a szolidaritás eszméjének őrzése. Kiemelte: az

egyesület szolgálata nem csak hagyományaink őrzését és gyarapítását jelenti, hanem azt a segítő szeretetet, amellyel óvják és támogatják beteg, idős és nehéz körülmények között élő társaikat.

„Ma ünnepeljük a huszonötödik évfordulóját annak a napnak, amikor a hazánkban zajló társadalmi változások közepette, felismerve az önszerveződő érdekvédelmi szervezetek fontosságát, ötvenhat taggal és további nyolc meghívottal megalakult a Balassi Bálint Bajtársi Egyesület. Azóta például értékű elhivatottságról tesznek nap mint naptanúbizonyosságot tagjaik érdekvédelmében, egymásra figyelésben, megromlott egészségű társaik támogatásában, nem-

zetközi kapcsolataik építésében és ápolásában” - fogalmazott a jubileumi ünnepség alkalmából írt köszöntő levelében dr. Benkő Tibor vezérezredes, Honvéd Vezérkar főnök. Elfogadták meghívásunkat külföldi vendégeink: a szlovákiai Trencsénből érkezett delegáció tagjai: Forgács Péter ny. ezredes úr, az egyesület elnöke és munkatársai, Bitera Jenő és Bacskai Béla ny. alezredes bajtársak, régi kedves barátaink, valamint a csehországi Olomouc-ból érkezett delegáció tagjai: Vladimír Krušina ezredes úr, az egyesület elnöke és munkatársai, Róbert Gärtner mk. alezredes és Anička Růžicková asszony. Szekeres István nyugállományú dandártábornok, az egyesület elnöke is köszöntötte az egybegyűlteket. Ünnepi beszédében kiemelte, az elmúlt huszonöt év alatt generációk váltották egymást. Bár az egyesületen belül igen nagy a tagok közötti korkülönbség, az együttműködés kiváló, mivel mindenki a maga temperamentumával és tapasztalataival járul hozzá a közös munkához. Elmondta: a tagok feleségei és élettársai is szép számmal vannak jelen az egyesület rendezvényein, a megözvegyült feleségek és férjek pedig párjuk elvesztése után is köztük maradnak, vigaszt és erőt merítve a közösség támogatásából.

HONVEDELEM.HU

FOTÓ: RÁCZ TÜNDE

A Kiskőrös Helyőrség Nyugállományúak Klubjának összetartó csapatával kis hazánk nyugati végein kirándultunk. Ebben az évszakban (és életkorban) már nagyon sokat számít a kedvező időjárás, ezúttal ez sem hibázott, mind a két nap verőfényes idő segítette a programok megvalósulását.

Elsőként a Celldömölk határában létrehozott Kemenes Vulkánparkot tekintettük meg szakavatott idegenvezetővel. Eddig azt hittem, hogy ez a téma (szerencsére) nálunk nem aktuális, de itt meggyőződünk az ellenkezőjéről. A vulkáni folyamatok ugyanis végigkísérték Földünk négy és félmilliárd éves történetét, befolyásolták felszínének

alakulását hatottak az élővilágra, segítettek a könnyen hasznosítható kőzetek, ásványok, talajtakaró, a geotermikus energia létrejöttében.

Sárvár Magyarország hetedik legnépesebb városa Vas megyében, 14763 lakossal. Elsősorban a Nádasdy és a Kaniizai családokról ismert. A kelet – nyugati határon álló város a nevét földjéről kapta, hiszen az első védelmi erődítmények földből (sárból) épült várak voltak. A városnézés és a Nádasdy vár megtekintése után Kőszeg következett.

Kőszeg sem véletlenül nevezzük kis ékszerdoboznak, hiszen nem hatalmas méretével, hanem emberi léptékű szépségével hívja fel magára a figyelmet. Gyönyörűen megőrzött és felújított főtere élmény a szépségre nyitott utazóknak. A Jurisics tér ódon, több száz éves házai, az impozáns Jézusszéve templommal méltón őrzi a törökverő Jurisics Miklós emlékét.

Vasárnap utaztunk Szombathelyre, Vas megye székhelyére. A várost leszerelt római katonák alapították Sab(v)ária néven, Claudius császár idején, az eredetről régésze-

ti emlékek és az Izisz szentély árulkodik. A 456-os földrengés és a népvándorlás vihárra elpusztította az eredeti települést, de romjain új város épült, szombatonként nagy vásárokkal (innen eredeztethető mai elnevezése). A 77566 lakosú megyeszékhelyet a II. világháború sem kímélte, ezért főterének építészete nem egységes, mint Kőszegé, de történelmi épületeit, templomait szépen felújították.

A várostól 10 km-re fekszik Ják. A jáki templom az egyik legszebben megőrzött román kori épület, amely 1200-1256 között épült Szent György tiszteletére. A felújítása folyamatosan zajlik. A bennünket körül vezető atyának köszönhetően az ismeretszerzés rengeteg nevetéssel párosult.

Utoljára Vasvár megtekintése maradt. A település ó-kori védősánc maradványairól, római kori vaskohó leleteiről ismert. A hazafelé vezető úton még megálltunk Simon-tornyán egy ízletes és bőséges vacsora kedvéért. Élményekben gazdag két nap volt, ajánlom mindenkinek. Itt illik megköszönni a szervezők munkáját, ne hagyják abba!

SCHILLER KATALIN

A birkagulyás sem maradt el

Színes, érzelem-gazdag eseménysort hagyott maga mögött ebben az évben a Nyírbátori Határőr Igazgatóság Nyugdíjas Egyesület tagsága. A korabeli szüretket megidéző jelmezekben vettünk részt Nyírbátor város szüreti felvonulásán. Férfikórusunk fellépett és elismerést vívott ki az "Életet az éveknek..." megyei gálaműsorán. Az erdőbényei testvér nyugdíjas egyesület szívélyes meghívásának eleget téve a településen szüreti felvonulással és aszfesztíval egybekötött falu-

napba cseppentünk. Jelmezes felvonulásunkkal és férfikórusunk fellépésével színesítettük a rendezvényt, és hozzájárultunk testvér egyesületünk falubeli megítélésének további javításához. Egynapos erdélyi kirándulás keretében gyönyörködtünk a "Határokon átnyúló program" keretében nemrég felújított nagykárolyi Károlyi kastély szépséges látnivalóiban, a Körösfekete tónál pedig mindenki kedvére válogathatott a több kilométer hosszúságú bazársor kínálata közül.

Tiszta szívből köszöntöttük a kerek évfordulós születésnaposainkat: Janovics Jánosné, Tóthné Barna Júliát, Kovács Tibort és Őz Jánost. Kovács Tibor ünnepelt tagtársunk felajánlásának és a Szabó házaspár szakácstudományának köszönhetően igazi gasztronómiai élvezetnek számító birkagulyással csiklandoztuk ízlelőbimbóinkat. Az együttlétek e jeles alkalmi teljesítik ki a tagok egyéniségét, egyúttal erősítik a közösség kohézióját.

VINCZE ISTVÁN

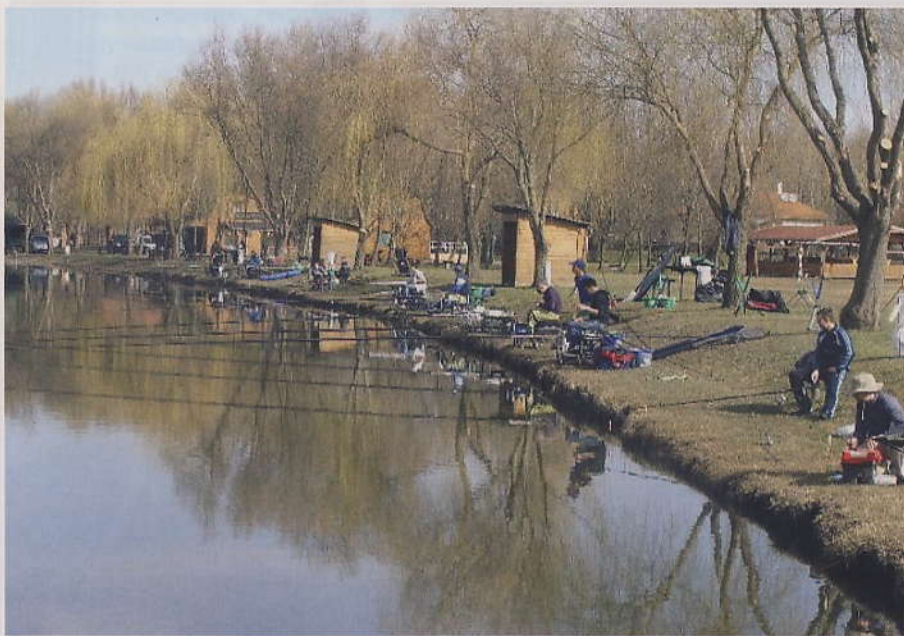
Őszi túra a Horgászcentrumhoz

Minden korosztály képviseltette magát azon a gyalogtúrán, melyet a Szabadszállási Honvéd Nyugdíjas Klub szervezett a Kunadacsi Horgászcentrumhoz. A túra alkalmat teremtett a klub tagjai és minden résztvevő számára, hogy megismerjék azt a túra útvonalat, amelyet 2014-ben, a klub koordinálásával, a társadalmi és gazdasági szervezetek és magánszemélyek támogatásával készítettek el és sárga jelzéssel adtak át.

A túrázók felkészültségük, fizikai- és egészségi állapotuk figyelembe vételével 2, 16 és 28 km-es távok között választhattak. Nem volt meglepő, hogy az idősebb és a legfiatalabb korosztályt képviselők többsége a legrövidebb távot választotta, de sokan kipróbálták képességeiket a hosszabb távokon is.

Ezen a vasárnapon, a mozgásra kifogástalan időben több mint száz túrázó gyönyörködhetett az őszi erdők szépségében. Megcsodálhatták a Kosbor-tanösvény mocsaras élővilágát, a Felső Kiskunsági turjános gazdag madárvilágát, az ősszel is virágzó növényritkaságokat. Lehetőség adódott a Gyógyító-domb közelében lévő, szépen felújított Kiskunsági Betyár Kúria (vált Geréby kastély) megtekintésére is.

A túrát követően a Horgászcentrumban

kiadós ebéd várta a résztvevőket, majd ki-ki kedve szerint horgászhatott, sétálhatott a gyönyörű napsütésben a tó partján, vagy beszélgethetett az étterem teraszán. A gyerekek természetesen minden „vezényszó” nélkül a játszótérre vették birtokukba.

A népes csapat közös fényképeket készítve vett búcsút a Horgászcentrum-

tól és tett fogadalmat, hogy ezt a programot 2015-ben is meg kell szervezni.

A rendezvény támogatásáért köszönet illeti a Birkás Bor-és Pálinkaház, a Zöld Ász vendéglő, a SZALI-BUSZ Kft., a Kunadacsi Horgászcentrum tulajdonosait és a kunszentmiklósi KITA Alapítványt, valamint Szépné Kata tanárnőt és a gyerekeket elkísérő szülőket.

Obsitos kertész

Lakatos István nyugállományú ezredes, a Ceglédi Honvéd Nyugdíjas Egyesület vezetője tagja jó ideje kertészkedik. Munkája eredményeként, tavaly és idén is, a mini kategóriában elnyerte a „Legszebb konyhakert” címet. Ez évben a „Szebb, virágosabb Ceglédért” családi kategóriájában megkapta a „Legvirágosabb előkert” díjat is.

KOC SIS ISTVÁN

Elődökre emlékeztek

Határőr elődeik emléke előtt tisztelegtek a Nyírbátori Határőr Igazgatóság Nyugdíjas Egyesület tagjai, és a Rendőrség állományában ma is aktív szolgálatot teljesítő volt határőrök.

Janovics János egyesületi elnök, emlékező beszédében méltatta azt az önfeláldozó, becsületes, a szolgálati feladatokat mindenképp fölé helyező, sokszor hősiesség helytállást, amellyel a "határőr" nevet örökre bevették a magyarság tudat- és érzelmvilágába. Példájuk hatványozottan követendő

a jelenlegi felfokozott migrációs helyzetben. A beszédet követően nyugdíjas határőrök olvasták fel az elhunyt bajtársak nevét, rendfokozatát és beosztását, évtizedes bontásában. A nyugdíjas egyesület által állított kopjafánál koszorút helyeztek el Nyírbátor város önkormányzata nevében Máté Antal polgármester, Németh Attila alpolgármester és dr. Tóth Árpád jegyző. Koszorúzott továbbá Szomor Péter alezredes, a megyei rendőr főkapitányság képviselőjében, Kanyó Gábor alezredes, a határrendészeti szol-

gálatról, Simonka Attila őrnagy, a nyírbátori határrendészeti kirendeltség, Ráskó Csaba alezredes, a kölcsei határrendészeti kirendeltség nevében, valamint a határőr nyugdíjas egyesület delegációja. A jelenlévők közül sokan helyezték el a kegyelet virágait és mécseseit.

A megemlékezés záróakkordjaként, a jelenlévők a Határőrség hősi halottainak emlékoszlopánál rótták le kegyeletüket.

VINCZE ISTVÁN

Egészségügyi tanácsok

A Budapesten élő nyugállományú katonák nagy figyelemmel hallgatták dr. Szakály Sándor orvos ezredes, a neurológiai osztály, osztályvezető főorvosának előadását az alvászavarok és kezelésük témakörében. A Balassi Egyesület által szervezett rendezvényen a jelenlévők sok kérdést is intéztek a főorvos úrhoz.

Idősek napja

A Kiskőrös Helyőrség Nyugállományúak Klubja, az idősek napja alkalmából vacsorával egybekötött megemlékezést tartott a Szarvas Vendégházban. Fadgyas István nyugállományú őrnagy /elnök/ megemlékezése után elismeréseket adtak át. A klub vezetőségének határozata értelmében életútja és végzett munkája elismeréseként emléklakettet adományoztak 85 év után Árpai Lajos nyugállományú alezredesnek, Molnár Elek nyugállományú főtörzsőrmesternek valamint 80 év után Molnár Elekné úrnőnek.

A város fásításában, a hősök sírjainak karbantartásáért a város polgármestere a klub elnökével közösen emléktárgyat adományozott Gottfried Béla nyugállományú ezredesnek, Árpai Lajos nyugállományú alezredesnek, Jakab József nyugállományú főhadnagynak.

A jogutód alakulat, a Petőfi Sándor Vegyi-védelmi Zászlóalj parancsnoka Miklovich János alezredes emlékéremet adományozott Gottfried Béláné úrnőnek, Melher Sándor nyugállományú őrnagynak, Harcsa Sándor nyugállományú századosnak. Elismerő oklevelet vehetett át Gyalog Sándorné, Hajdú Józsefné, Fábí Jánosné úrnő, Duchai Józsefné nyugállományú bv. őrnagy és Kovács Imre rendőr főtörzsszállós.

Az elismerések átadása után Kiss Györgyi táncdalokkal szórakoztatta az idős korúakat, a finom vacsora után voltak akik táncra perdültek.

-GOTTFRIED-

Kalocsai emlékezés

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége (BEOSZ), a BEOSZ Dél-alföldi Régió, valamint a Honvédség és Társadalom Baráti Körök Országos Szövetsége tagszervezeteként, továbbá a Kalocsai Honvéd Kulturális Egyesület szakosztályaként működő, a Magyar Honvédség 15. Kalocsa Légvédelmi Rakéta- és jogelőd Légvédelmi Tüzérezred hagyományait gondozó Kalocsai Légvédelmi Katonák Hagyományőrző Köre, egyben a Honvédség és Társadalom Kalocsai Baráti Köre, együttműködve Kalocsa Város Önkormányzatával, rendezvény sorozatot szervezett az I. világháború kezdetének 100. évfordulója alkalmából.

A rendezvény sorozat elnevezése: „Kalocsai Légvédelmi Katonákkal az I. világháború nyomában”.

A városi rendezvényen, katonai tiszteletadással emlékeztünk meg az I. világháború hőseiről, áldozatairól, az első hadüzenet és egyben a nagy háború kezdetének 100. évfordulóján.

A rendezvénysorozat elemeként, pályázatot hirdettünk történelmi

Emlékdolgozat írásra az I. világháború eseményeiről, kiemelten a magyar katonákat érintő hadműveletekről, Kalocsa járás általános és középiskolák 6–12. osztályos tanulói részére. Hadtörténeti megemlékezést tartottunk, ahol dr. Végh Ferenc ny. vezér- ezredes, korábban a Magyar Honvédség vezérkari főnöke és Magyarország nagykövete, valamint prof. dr. Holló József ny. altábornagy, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum egykori főigazgatója, címzetes egyetemi tanár előadásait hallgathatta a népes közönség.

A megemlékezésen képviseltette magát Kalocsa Város Önkormányzata, az Emlékdolgozat írásban résztvevő tanintézetek tanárai, tanulói, a honvédséghez kötődő országok szövetségek és azok kalocsai tagszervezetei is. Az előadások után az Emlékdolgozatok értékelése, majd a díjak átadása következett az eredményesen szereplő tanulók és felkészítő tanáraik részére. A résztvevők befejezésül megtekinthették az Olasz frontról származó emléktárgyakat bemutató vándorkiállítást is

DR. KOVÁCS GYÖRGY NY. MK. EZREDES

Emelnék a hadiözvegyek havi járadékát

Mintegy ötven százalékkal emelkedne a hadiözvegyek havi járadéka is, ha elfogadják a Hende Csaba honvédelmi miniszter által november 18-án, az Országgyűlésnek benyújtott, több törvény módosítását tartalmazó javaslatcsomagot. A honvédek jogállásával, valamint a hadigondozással összefüggő egyes törvények módosításáról szóló javaslat több előmeneteli, áthelyezési, kiképzési, vezénylési, egyenruha-viselési szabályt is tartalmaz, és pontosítja a köztársasági elnök honvédelmi jogköreit. A hadi-

özvegyek jelenleg havi 21 375 forint ellátásban részesülnek, és a javaslat révén havi 10 688 forintos többletjuttatást kapnának. A javaslat tartalmazza azt is, hogy a tiszti és az altiszti állomány tagjairól – kivéve a tábori lelkesítő szolgálat tagjait legalább évente egyszer teljesítményértékelést kell készíteni.

A javaslat felidézi, hogy kik hordhatnak honvédségi egyenruhát: a tényleges állomány tagjai, egyes esetekben a szolgálaton kívüli állomány tagjai, továbbá rendelkezésre

állításuk időszakában az önkéntes tartalékosok, valamint művelési területen a rendvédelmi szerv tagjai, ha a honvédség érdekében végeznek tevékenységet, a honvédelem érdekében végzett tevékenységük során a nyugállományúak, valamint művelési területen – biztonságuk érdekében – állami vezetők. „Más személyek részére a honvédségnél rendszeresített egyenruha vagy azzal összetéveszthető ruházat viselete tilos” – tartalmazza a javaslat.

(MTI)

Jövőre jelentős illetményemelés lesz

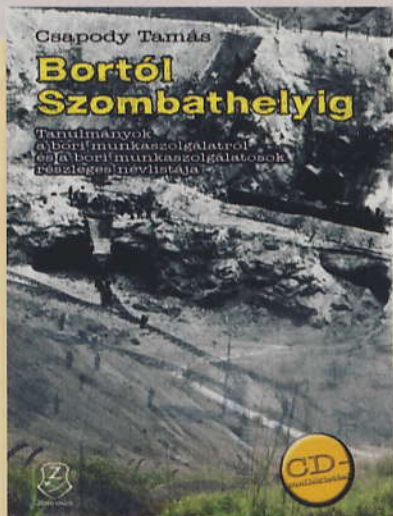
A honvédelmi tárca jelentős illetményemelés tervez, amely már a jövő évtől „ugrászerű” javulást eredményezhet a katonák életében – mondta Hende Csaba honvédelmi miniszter.

A miniszter azt mondta: számokról még nem beszélhet, mivel a kormány még dolgozik a költségvetésen, de úgy gondolja, jelentős eredményt fognak elérni ezen a

téren. Közölte, a kormány „igen intenzíven” dolgozik azért, hogy a jövő évtől gyorsított ütemben be tudják vezetni azt az életpályamodellt, amely a múltó illetményen felül többek között a nyugdíjkorrigáló kiszámíthatóságot, garantált előmeneteli rendszert, megfelelően támogatott lakhatást, képzést, továbbképzést biztosít. Ez szükség ahhoz, hogy meg tudják tartani és tovább tudják erő-

síteni azt a kiemelkedően képzett és elkötelezett személyi állományt, amely ma a Magyar Honvédséget jelenti – hangoztatta Hende Csaba, aki szerint most, amikor a Walesi NATO-csúcs döntéseinek megfelelően felgyorsítják a honvédség modernizációját, legfőbb ideje, hogy ezt a folyamatot a legfontosabbal, az emberrel kezdjék.

(MTI)

Bor elsősorban Radnóti Miklós versei nyomán ismert. A második világháború alatt a költőt hatezer társával együtt ide vitték munkaszolgálatra. A zsidó, Jehova Tanú, reform Adventista és nazarénus kényszermunkások bányában, valamint vasútépitésen dolgoztak Borban és környékén 1944 őszéig. E könyv tanulmányai a bori munkaszolgálatosok sorsát mutatja be a táborok kiürítését követő időszakban. A visszavonulás Bortól Szombathelyig tartó útvonalán a munkaszolgálatosok jelentős veszteségeket szenvedtek el. A kötet fejezetei az útvonal különböző állomásain, így a Jabukánál, Szentkirályszabadján, valamint a Szombathelyen történeteket tárgyalják. Az események nyomon követését térképek, fényképek segítik. A könyv CD-mellékletében szereplő névjegyzékben több mint háromezer bori munkaszolgálatos jelenleg ismert adatait lehet megismerni.

M.K.

Tisztelt Bajtársaink és Bajtársnőink!

Előkészítés alatt áll a Bajtársi hírlevél 2014/4. száma, amely a decemberi Magyar Honvéddal egy időben jelenik meg. Ezzel párhuzamosan tervezzük a jövő évi kiadványok pénzügyi, technika feltételeinek megteremtését. A lap, hivatásának megfelelően folyamatosan ismerteti a BEOSZ céljainak, törekvéseinek megvalósítását, a szövetség vezető szerveinek tevékenységét, és a nagyobb rendezvényeket, fontosabb programokat.

A kiadvány, a nyugállományú, a járadékos és önkéntes tartalékos katonák és hozzátartozóik érdekeit szolgálva, szinte egyedülállóan tájékoztat a szövetség érdekegyeztető fórumokon (Honvédelmi Érdekegyeztető Fórum, Honvédelmi Időügyi Tanács) elért eredményeiről, az elfogadott jogszabályokról és a hozzájuk kapcsolódó szabályozókról, vagyis a tényleges szolgálatot befejezett katonák jogairól, járandóságairól.

A lap jelentős terjedelemben ismerteti a társszövetségek, és a saját egyesületek programjait és azon rendezvényeit, amelyek újszerű kezdeményezésnek számítanak és máshol is követendő például szolgálhatnak.

A fentiekre tekintettel kérem, hogy az év végi, év elejei rendezvényeken szíveskedjete a Bajtársi hírlevelet ismertetni, népszerűsíteni, mint a bajtársaink és hozzátartozóik legfőbb tájékozási forrását.

A hírlevél megrendelésében legyenek szívesek személyes példát mutatni, elsőként írjuk alá azt a névjegyzéket, amelyen évi 1000 Ft terjesztési díjért – a postai költségek emelkedése tette indokoltá az ár emelését – névre és címre rendeljük meg a lapot. A postai költség banki úton átutalható a szövetség bankszámlájára, de csekken is befizethető, továbbá a régióvezetők, egyesületi elnökök is átvehetik és eljuttathatják a szövetségbe. A postaköltség összegét vállalkozó nevének és címének gyűjtésére szolgáló névjegyzék letölthető (kinyomtatható) a BEOSZ honlapjáról (www.beosz.hu).

Szíveskedjete odafigyelni arra, hogy lehetőleg egyetlen egyesület, helyőrség se maradjon ki annak ismertetéséből, hogy miként lehet a laphoz hozzájutni. Kísérjete figyelemmel a lap egyesületenkénti megrendelését. Tegyük közösen azért, hogy a legfőbb tájékozási lehetőséget nyújtó kiadványunk jusson el minél több bajtársunkhoz.

TISZTELETTTEL ÉS KÖSZÖNETTEL:

KELEMEN JÓZSEF NYÁ. ALTÁBORNAGY, ELNÖK

Volt egyszer egy helyőrség – Nagyoroszi

A Nyugállományú Légvédelmi Tüzérek Bajtársi Egyesülete a volt Helyőrségi Művelődési Otthon parkjában a tíz éve megszűnt nagyoroszi helyőrségre emlékezett. Az egyesület a rendezvény fő céljának a közös emlékezést, az együvé tartozást és a légvédelmi hagyományok ápolását tűzte ki.

Az érkezőket az MH Altiszti Akadémia katonazenekarának előadása fogadta. A parkban Hibácskó Ferenc és barátai fegyvergyűjteményük bemutatásával, a klubban pedig Dobos Éva egyesületi tag csuhéból készült figuráinak kiállításával színesítették a rendezvényt.

A megemlékezést a Himnusz elhangzása után Csordás István nyugállományú alezredes, az egyesület elnöke nyitotta meg, majd Hudák András alezredes ismertette a HM Honvéd Vezérkar főnökének köszöntőlevelét. Az ünnepi megemlékezést Kozsik János nyugállományú ezredes, Nagyoroszi utolsó helyőrségparancsnoka tartotta. Megemlékezett a helyőrség 1950. április 15-i megalakulása és a 2004. szeptember 30-i megszűnése közötti időszak főbb eseményeiről.

Gönczöl József, Nagyoroszi polgármestere köszöntőjében kiemelte a falu és a honvédség között kialakult jó kapcsolatot. Nagyoroszi országos és nemzetközi ismertségét jórészt a honvédségnek köszönheti. Mai napig nem érti, hogy miért kellett az alakulatot, illetve a légvédelmi löteret megszüntetni.

Csordás István nyugállományú alezredes az egyesület elnöksége nevében hat egyesületi tagnak emléklapot és emléktárgyat adományozott az egyesületért végzett áldozatos munkájuk elismeréseként.

Az elhunyt volt katonatársak és munkatársak emlékére koszorút helyezett el a helyőrség megszűnésekor felállított légvédelmi kopjafánál: Varga János vezérőrnagy, a HM Honvéd Vezérkar törzsigazgatója, Kovács Ferenc ezredes, az MH 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred parancsnoka, Csomós Lajos nyugállományú vezérőrnagy, a BEOSZ alelnöke, Csordás István nyugállományú alezredes és Dombóvári András nyugállományú rendőr alezredes, az egyesület elnöke és titkára, valamint Gönczöl József és dr. Varga Tibor, Nagyoroszi polgármestere és jegyzője.

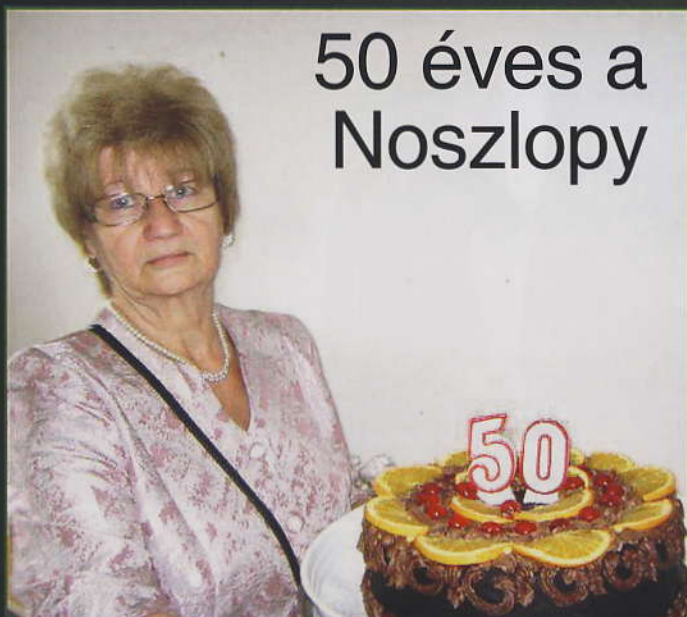
A megemlékezés kulturális műsorral folytatódott. Fellépett az MH Altiszti Akadémia katonazenekara, a Nagyoroszi Börzsöny Gyermek Néptánc Együttes és a Dejtári Szivárvány Kórus. A rendezvény egy zenés vacsoraesttel zárult.

Az esemény vendégei Szolnoktól Győrig, Egertől Pécsig az egész ország légvédelmének nagy családját képviselve, egy emlékezetes napot töltöttek el együtt. A rendezvény sikeréhez nagyban hozzájárult Nagyoroszi Önkormányzata és a balasagyarmati Ipoly Erdő Zrt. anyagi támogatása, amit nagyon szépen köszönünk.

CSORDÁS ISTVÁN NY. ALEZ.
ELNÖK

50 éves a Noszlopy

Kaposváron a Noszlopy Gáspár Honvéd Nyugállományúak Klubja 2014. október 4-én ünnepelte megalakulásának 50. évfordulóját. Az ünnepségen jelen volt dr. Benkő Tibor vezérezredes, a HM Honvéd Vezérkar főnöke, Szita Károly, Kaposvár Megyei Jogú Város polgármestere, Vanyur Tibor ezredes, az MH Hadkiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokság parancsnoka, Kelemen József ny. altábornagy, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének elnöke, Gavlik Péter ezredes, az MH 64. Boconádi Szabó József Logisztikai Ezred parancsnoka, Fehér Gábor alezredes, a Somogy Megyei Kormányhivatal védelmi irodájának vezetője. Az ünnepség az aradi vértanúkról való megemlékezéssel vette kezdetét. Az emlékükre állított kopjafa előtt dr. Sütő Tamás ny. vezérőrnagy mondott emlékezőbeszédet, majd a jelen levő előljárók koszorúkat helyeztek el. Az 50. évfordulóról és az idősök világnapjáról a Helyőrségi Művelődési Otthon dísztermében emlékeztünk meg. Dr Benkő Tibor vezérezredes, Szita Károly polgármester, Vanyur Tibor ezredes, Kelemen József ny. altábornagy köszöntötte a 120 fővel megjelent tagságot, majd elismeréseket, ajándéktárgyakat adtak át. Egyesületi zászlónkra szalagokat kötöttek. Jelen volt az ünnepségünkön dr. Nagyné Noszlopy Erzsébet, egyesületünk névadójának leszármazottja, aki tiszteletbeli tagunk. Egyesületünk régi és szép hagyományai szerint 27 tagtársunkat köszöntöttük ajándékkal és pezsgős koccintással. Ezzel rendezvényünk hivatalos része véget ért. A továbbiakban a szórakozás következett, ugyanis a Honvéd Együttes műsorát élvezhettük, majd a finom vacsorát és a hajnalig tartó táncot.

DINYA MIKLÓS NY. ÖRNAGY,
ELNÖKHELYETTES

